Departamentul de *serii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021 – 223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS ’94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu.

Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.aleris.ro *f* – Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

VALÉRY, CLAIRE

În ritmul inimilor / Claire Valéry

Traducător: Cornel Romoşan

Bucureşti: Alcris, 2006.

ISBN 10 973 – 646 – 457 – 1

13 978 – 973 – 646 – 457 – 7

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111.31 = 135.1)

Colecţia „EL şi EA”.

CLAIRE VALÉRY

ALCRIS

În ritmul inimilor

De aceeaşi autoare în colecţia „EL şi EA” au mai apărut: întâlnire neaşteptată *nr. 362*

Linda se apropie de Charlotte, cu tava în mână.

— Noul patron este acolo, în fundul sălii, cu logodnica lui! şopti ea, emoţionată. Dacă ai vedea cât e de frumos! Este irezistibil! Ai noroc, s-a aşezat la una din mesele tale. Sceptică, Charlotte se întoarse şi şocul pe care-l resimţi îi tăie răsuflarea. Noul patron nu era altul decât Harris Jordan, bărbatul cu care fusese cât pe ce să se căsătorească, prima ei dragoste! Speriată, fata blestemă soarta care i-l scosese din nou în cale pe Harris. Aşadar, va trebui să lucreze sub ordinele fostului ei logodnic. Cum va reacţiona el când o va vedea? Şi mai ales, ce va trebui ea

să facă? Pentru că logodnica lui vedea cu ochi buni prezenţa Charlottei la Calul negru…

Discul de aur *nr. 444*

Cine dintre ei doi are dreptate? Kate, cu entuziasmul ei şi cu siguranţa celor douăzeci şi opt de ani ai ei, sau Jérôme, bărbatul trecut prin viaţă, cu privirea întoarsă mereu spre trecut? Ea lucrează într-o casă de discuri, preocupată de descoperirea unor noi talente. El cântă din plăcere, seara, într-un cabaret din Paris. Muzica e punctul lor comun şi totuşi, chiar înainte de a se cunoaşte, totul le stă împotrivă.

Mireasa fugară *nr. 611*

Invitaţii se îngesuie la intrarea în biserică. În faţa altarului, în rochie de mireasă, stă Carla, iar alături de ea, bărbatul ales de familie să-i fie soţ. Un bărbat pe care-l cunoaşte dintotdeauna, dar pe care nu l-a iubit niciodată. Este oare prea târziu pentru a se împotrivi acestei căsători? Aşa se pare. Dar… Iată că destinul, sub chipul unui bărbat frumos cu ochii albaştri, hotărăşte altfel. Frank îşi face apariţia în biserică şi îi întinde fetei o mână salvatoare. Iar Carla primeşte acest ajutor fără ezitare, riscând totul. Pentru că, refuzând să se căsătorească, fata sfidează două clanuri mafiote, care ştiu să-şi facă singuri dreptate.

Capitolul 1

Jessaminei nu-i venea să-şi creadă ochilor. La câţiva paşi de ea, stătea Marc Power, faimosul cineast al cărui ultim film primise trofeul Palme d’Or la festivalul de la Cannes.

Aşezat la o masă de pe terasa Mount Soche din Blantyre, destins, perfect nemişcat, el nu acorda nicio atenţie permanentului du-te-vino al turiştilor, nici valului nesfârşit de maşini.

Zvelt, cu părul blond, Marc Power se distingea din mulţime prin înfăţişarea lui aristocratică. Totul în alura lui

reflecta o personalitate evidentă, cât şi o mare forţă fizică. De altfel, această impresie Jessamine şi-o făcuse văzându-i fotografia din ziar, ocazie cu care remarcase de asemenea ciudatul contrast între gura lui senzuală şi austeritatea expresiei.

Acum, când îl vedea în carne şi oase, înţelegea ce bărbat excepţional trebuia să fie acest Marc Power. În ochii unora, părea chiar un geniu. Dotat cu un simţ artistic de netăgăduit, avea o dublă carieră de cineast şi de scriitor, şi cărţile lui, la fel ca filmele, se bucurau de succes pretutindeni.

În clipa aceea, regizorul părea cufundat în gânduri, astfel încât tânăra femeie, aşezată la o masă vecină, putea să-l privească pe îndelete. Era într-adevăr seducător… Numai un englez putea să aibă o asemenea dezinvoltură firească, acel comportament flegmatic, tipic britanic. Toată persoana lui emana liniştea unui om conştient de valoarea proprie.

„Nu-mi place”, îşi spuse deodată Jessamine, care fu imediat uimită de aversiunea asta neîntemeiată. Ce se-ntâmpla cu ea? Totuşi, de obicei nu era insensibilă la farmecul bărbaţilor. Atunci, de ce această răbufnire de antipatie pentru omul acesta pe care nici nu-l cunoştea?

Pe de altă parte, cineastul ar fi putut s-o ajute. Dimineaţă, la aeroport, nu putuse să închirieze o maşină aşa cum îşi propusese de la bun început, din cauza reglementărilor de circulaţie din Malawi, care puneau nişte condiţii clare de vârstă. Jessamine, care se lăuda că nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării, omisese totuşi acest detaliu.

Dar cum ar fi putut să se gândească la tot? Evenimentele se precipitaseră atât, cel puţin în ultimul timp! Şi acum, era aici, într-o ţară necunoscută, gata să cunoască o mare dragoste. Şi nu cu primul venit! Matthiew Yates, nu numai că era bărbatul cel mai seducător pe care-

l cunoscuse vreodată, ci în plus, mai avea şi un talent extraordinar de actor. În rest, Marc Power nu se înşelase atunci când îl angajase pentru turnarea următorului său film, o vastă frescă a vieţii africane care se desfăşura în Malawi.

La amintirea întâlnirii cu actorul, Jessamine schiţă un zâmbet visător. Şi când te gândeşti că abia trecuse o lună. În momentul acela, Jessamine era în trecere prin Johannesburg pentru o serată dată de impresarul lui. Tânăra femeie se afla şi ea acolo datorită prietenei sale Leigh Knight, care o invitase. De cum îl văzuse, fusese cucerită de farmecul lui, dar refuzase să-i cedeze avansurilor. Departe de a se fi simţit descurajat, acesta îi mai făcuse curte timp de două săptămâni. Două săptămâni minunate, în decursul cărora se văzuseră în fiecare zi. Şi când el trebuise să plece în Malawi, îi ceruse să-l însoţească.

— Nu putem să ne despărţim aşa, îi declarase.

Jessamine era de acord cu părerea lui. Astfel încât, se hotărâse să-şi cumpere un bilet de avion din propriile economii şi să-l întâlnesc acolo.

Ca să profite din plin de sejurul ei, demisionase din postul de secretară, pe care-l avea. Referinţele i-ar fi permis să găsească fără probleme o slujbă la întoarcere; în plus, dacă aventura cu Matthiew avea să se termine cu bine, de bună seamă că avea să meargă cu el în Anglia după terminarea turnării filmului.

În orice caz, era deschisă schimbării. Locul de muncă pe care-l ocupa de doi ani îi devenise insuportabil, şi interesul pe care i-l arăta patronul nu făcea decât ca lucrurile să fie şi mai dificile. Ceea ce-i trebuia înainte de orice, era o relaţie stabilă care să se termine cu o căsătorie. De mult timp aştepta clipa asta. Evident, purtarea mamei sale îi influenţa mult convingerile. Şi acum, nimeni şi nimic nu putea s-o deturneze de la

obiectivul pe care şi-l stabilise: va fi o soţie şi o mamă iubitoare.

— Ce idee! îi repeta Leigh, cu nepăsare.

— Nu trebuie să fac ca mama, îi răspundea sobru tânăra femeie, de fiecare dată.

Atunci, cu tact, Leigh schimba subiectul. Ea era singura căreia Jessamine îi dezvăluise motivele încăpăţânării ei şi până acum, nu putuse să se plângă de indiscreţia prietenei sale. Cu toate astea, puţin înainte de plecare, Jessamine o bănuise că-i spusese totul lui Matthiew, fără îndoială din gelozie.

Totuşi, purtarea actorului faţă de ea nu se schimbase, după părerea Jessaminei. Sentimentul că el era bărbatul la care visase dintotdeauna se întărise.

La gândul acesta, tânăra femeie zâmbi. Găsise în sfârşit bărbatul ideal! Ce bine făcuse că avusese răbdare să aştepte. Tinerii de vârsta ei păreau insipizi şi, întotdeauna, le respinsese cererile în căsătorie. Intuiţia îi şoptea că cel cu care se va mărita va fi altfel: va şti s-o elibereze de nesiguranţă şi de spaimă.

Matthiew Yates… în curând, vor fi împreună. Cu condiţia, bineînţeles, să reuşească să ajungă la Zomba, locul unde trebuia să se întâlnească toată echipa!

Dar ce căuta Marc Power la Blantyre? Jessamine îl privea în continuare. Inexplicabil, doar prezenţa lui o făcea să se simtă stingherită, ca şi cum ar fi fost vorba despre o ameninţare mută.

Tânăra femeie puse imediat această reacţie pe seama oboselii călătoriei şi încercă să se liniştească. Trebuia cu orice preţ să-şi ascundă sentimentele, pentru că poate o conducea cu maşina lui la Zomba.

Când cineastul se ridică, Jessamine îşi scoase ochelarii de soare, încercând să adopte o expresie facială amabilă. Trebuia neapărat să-l abordeze…

— Domnul Power?

Bărbatul se opri în faţa ei. După aerul lui distant, tânăra femeie înţelese că îl deranja.

— Da?

— Mă cheamă Jessamine Giliray. Credeam că m-aţi putea ajuta, spuse pe un ton amabil.

Regizorul făcu o mutră sceptică.

— M-ar surprinde. Distribuţia a fost stabilită încă de acum o lună, replică el pe un ton lipsit de bunăvoinţă.

— Dar nu sunt actriţă! exclamă Jessamine.

— Şi nu ai de gând să devii?

— Nu! răspunse, hotărâtă. Nici măcar nu vreau un autograf!

Ironia acestei remarce nu-l deranjă pe Marc Power, care rămase imperturbabil.

— Atunci, fără îndoială eşti jurnalistă, nu?

— Nicidecum. Puteţi să mă ascultaţi câteva clipe, domnule Power? De ce nu vă aşezaţi puţin?

— Pentru că e mai greu să scapi de cineva indezirabil când eşti ţintuit pe un scaun, răspunse interlocutorul, cât se poate de serios.

— Dar ce-ţi închipui dumneata? întrebă Jessamine pe un ton sarcastic. Aş vrea doar să ajung la Zomba, şi mă întrebam dacă mă poţi duce acolo.

La auzul acestor cuvinte, pe chipul lui Marc Power se întipări uimirea.

— Aha! Pot să te întreb ce ai de gând să faci acolo? o întrebă, acuzator.

— De bună seamă, eşti foarte neîncrezător! Mă întâlnesc cu un prieten, atâta tot.

— Înţeleg. Pot să ştiu şi eu cine este acest prieten?

Cuprinsă de o bruscă nelinişte, tânăra femeie şovăi.

Pe urmă, înţelegând că mai devreme sau mai târziu tot avea să afle, declară calm:

— Este vorba de Matthiew Yates. Vin de la Johannesburg şi.

— Doamne, încă o admiratoare! i-o tăie cineastul, vizibil exasperat. Ascultă, înţeleg că-l găseşti pe Matthiew seducător, dar lasă-l în pace să lucreze liniştit!

— Nu sunt o simplă admiratoare, domnule Power. Dacă ai fi avut politeţea să mă laşi să termin, ai fi aflat că Matthiew însuşi mi-a cerut să vin. Are nevoie de mine.

— Crezi că e sincer?

Umbra de ironie nu-i scăpă tinerei femei, care răspunse imediat:

— Cu ce drept îmi pui întrebarea asta?

— Matthiew Yates joacă în filmul pe care-l fac eu şi nu vreau să fie deranjat în timpul filmărilor.

— Nu crezi că e suficient de matur ca să aibă grijă de el?

— Fără îndoială, dar ca pe cei mai mulţi dintre actori, sensibilitatea îl face să fie fragil. Are atât de puţină încredere în sine, încât orice contrazicere ar putea să-i influenţeze calitatea prestaţiei.

— Ceea ce spui nu seamănă deloc cu bărbatul pe care-l cunosc. Şi, în definitiv, de ce l-ar deranja prezenţa mea?

— Pur şi simplu pentru că nu cunoşti rigorile meseriei. De asta cred că ar trebui să ştiu mai mult despre relaţia voastră, înainte de a ajunge la platoul de filmare.

Tânăra femeie păli. Tonul batjocoritor pe care-l folosise Marc Power era plin de subînţelesuri.

— Nu cred că poţi să înţelegi, declară ea ridicându-şi bărbia cu mândrie, dar să ştii că îl iubesc pe Matthiew.

Marc întâmpină această declaraţie cu o mutră dispreţuitoare.

— Ei bine, nu se poate spune că eşti prea discretă! Şi dacă acolo sunt ziarişti?

Jessamine se întoarse către masa vecină. Două canadiene şi un suedez stăteau de vorbă fără să le acorde nicio atenţie.

— Parcă ţi-ar fi teamă de presă! remarcă, ironic, tânăra femeie. Dar succesul se plăteşte, mai ales când îl datorezi marelui public.

— Bineînţeles, nu-ţi pasă de răul pe care-l poate face asta?

Surprinsă, Jessamine se întrebă ce însemnau cuvintele cineastului. Cui putea să dăuneze relaţia ei cu Matthiew? Sigur, acesta din urmă evitase publicitatea în decursul sejurului său la Johannesburg.

Dar nu era nimic de ascuns; dragostea lor era pur şi simplu.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi. Îţi cer doar să mă duci la Zomba. Doar nu-i un secret de stat!

— Bine, sunt de acord. În definitiv. ştii ce faci.

— Mulţumesc. De altfel, sunt gata să plătesc.

La aceste cuvinte, Marc Power o învălui pe tânăra femeie cu o privire insistentă. Cu silueta ei subţire, gura senzuală şi ochii albaştri ca cerul, tânăra femeie oferea un tablou din care el nu pierdea niciun detaliu.

— Făceam aluzie la o plată financiară, continuă ea pe un ton glacial. Ştiu că benzina e scumpă.

— N-are rost. Promite-mi doar că n-o să-i deranjezi pe oamenii din echipa mea. Am investit mult în filmul ăsta şi turnările trebuie să se încheie înainte de începerea sezonului ploios.

— E vorba despre liniştea echipei, sau mai mult a dumitale? întrebă ea, cu ironie.

— Ei bine, să zicem că m-aş lăsa cu bunăvoinţă deranjat de tine, dacă în felul ăsta Yates ar evita să se facă de râs.

— Uiţi însă că Matthiew mă iubeşte!

— Într-adevăr, şi mă întreb cum poate să aibă vreun sentiment pentru o femeie ca tine.

Insultată, Jessamine sări în sus. Foarte sigur pe el, regizorul o atinsese în punctul cel mai sensibil.

— Dar nu ştii nimic despre mine! exclamă femeia, cu ciudă. Cum îţi permiţi să mă judeci?

— Ştiu deja destule: faptele tale te descriu suficient de bine.

— Şi dacă nu-l apreciezi pe Matthiew, de ce îl accepţi să joace în filmele tale?

— E un actor bun. În rest, mi-e milă de el.

Această remarcă nepoliticoasă la adresa celui pe care-l iubea nu-i plăcu deloc tinerei femei. Făcând un efort să se stăpânească, luă o expresie cât se poate de detaşată înainte de a declara:

— Îmi pare rău, domnule Power, însă cinismul dumitale nu te onorează.

— Cinism nu este cuvântul cel mai potrivit. Dar e drept că nu capăt prea uşor încredere în cineva.

— Şi mai ales în mine, nu-i aşa?

— În tine, nu mai mult decât în alte femei, cu atât mai puţin dacă sunt frumoase şi inteligente. Sunt prea nesăţioase, şi gata să facă orice ca să-şi atingă scopul. În ultimii ani, am avut de multe ori ocazia să-mi dau seama.

— Ambiţia este deci un defect pentru o femeie? în orice caz, nefiind actriţă, n-am nevoie de favoruri.

— Totuşi, ducându-te la Zomba, mi se pare că sunt de folos ambiţiilor tale, sublinie bărbatul, cu ironie.

Jessamine simţi că avea întrucâtva dreptate. Totuşi, refuză să-şi piardă cumpătul.

— Îl iubesc pe Matthiew, se mulţumi să repete, cu jumătate de gură.

Cel puţin, aşa credea ea.

Pentru că dacă venise în Malawi, o făcuse tocmai ca să fie sigură; îl cunoştea atât de puţin pe Matthiew. Dar nici nu se punea problema să-l lase pe Marc Power să-i sesizeze incertitudinile, pentru că şi-ar fi bătut joc de ezitările ei!

Totuşi, cineastul îi ghicise gândurile, pentru că spuse,

pe un ton batjocoritor:

— Ah, sunt sigur că vei reuşi să-ţi dai seama singură, şi să-l convingi şi pe Matthiew de asta. Nimic nu-i mai seducător şi mai periculos decât iluziile!

După câteva clipe de tăcere, el continuă:

— Plec la ora cinci, domnişoară Giliray. Aşteaptă-mă în holul hotelului, cu bagajele.

— O să fiu acolo, negreşit, îl asigură ea. Şi, mulţumesc.

— Poate o să-ţi pară rău.

Cu acest răspuns enigmatic, cineastul se îndepărtă cu paşi mari.

După ce dispăru, Jessamine oftă uşurată. „Îl dispreţuiesc”, îşi mai spuse o dată, tulburată de violenţa emoţiilor care se înfruntau în ea. Niciodată nu crezuse că ar fi putut să facă o impresie atât de proastă.

Un lucru era clar: Marc Power credea că doar averea şi celebritatea lui Matthiew o atrăgeau. Fără îndoială, pentru că nu putea crede în sinceritatea sentimentelor lor. Totuşi, altfel ar fi gândit dacă ar fi ştiut că nutrea gânduri de măritiş? Probabil că nu. Jessamine citea rareori rubrica mondenă a ziarelor, dar era încredinţată că cineastul nu se însurase cu niciuna dintre numeroasele lui „prietene”.

Îşi amintea mai multe dintre legăturile lui. Mai întâi, acea prinţesă europeană fără un sfanţ, apoi, timp de doi ani, o actriţă americană cu numele de Iris Jensen. Şi dacă-şi aducea bine aminte, mai fusese şi o actriţă engleză de o frumuseţe tulburătoare.

Deci, nu putea s-o dispreţuiască în numele unei morale pe care el însuşi n-o respecta. Nu, dacă o respingea, era doar din cauză că refuza să creadă în sinceritatea sentimentelor ei pentru Matthiew.

În fond, nu putea să nu-i dea dreptate. Dacă se gândea bine, determinarea ei de a se mărita cu artistul putea să pară puţin suspectă. Cele mai multe dintre

tinerele de vârsta ei nu dădeau prioritate vieţii profesionale, cel puţin câţiva ani, ca să-şi facă un rost în viaţă?

Jessamine era altfel: dintotdeauna, vrusese să se mărite şi nu putea să întâlnească vreun bărbat fără să-l vadă ca pe un candidat potenţial.

Vai! Cine ar putea să înţeleagă? Mariajul ar fi fost pentru ea un element de siguranţă, care ar fi făcut-o să nu semene cu mama ei. De la ea, moştenise o senzualitate exacerbată, care se manifesta prin gustul pentru materiale mătăsoase, parfumuri exotice şi plăcerea de a trăi intens. Or, Jessamine nu voia să aibă viaţa dezmăţată a mamei sale. De asta trebuia să se mărite; pentru ea, era singurul mijloc de a împăca natura ei pasională şi nevoia de legitimitate.

Totuşi, nu voia să se mărite fără dragoste. Ar fi fost mult mai bine decât o simplă alianţă din interes, astfel încât spera din toată inima ca atracţia ei pentru Matthiew să se dovedească a fi durabilă. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, îşi lua angajamentul să devină o soţie ireproşabilă, în schimbul protecţiei pe care i-o oferea el.

Bineînţeles, era conştientă de fragilitatea unui cuplu în lumea cinematografiei, dar Matthiew nu semăna cu ceilalţi actori. În plus, la treizeci şi trei de ani, înregistra succes după succes de câţiva ani deja. Avusese timp pentru a se obişnui cu succesul şi să-şi găsească un oarecare echilibru.

Jessamine oftă. Numai dacă totul s-ar fi întâmplat aşa cum îşi dorea. Cât de neînsemnate i s-ar fi părut atunci vorbele pline de sarcasm ale lui Marc!

Cel puţin, aşa spera. La drept vorbind, doar gândul că trebuia să-i suporte prezenţa şi comentariile critice pe drumul până la Zomba, o făcea să se simtă teribil de stânjenită.

De fapt, fără să poată spune de ce, Jessamine simţea

neclar că cineastul reprezenta un real pericol.

Capitolul 2

Ce uşor puteai fi cucerit de atracţia aproape magică a Malawi-ului, îşi spuse Jessamine contemplând câmpia largă de la poalele muntelui care ajungea până la colinele vălurite. Muntele Mlanje se profila în zare, aureolat de ultimele raze ale soarelui ce se pregătea să apună.

Cu toate că aprecia Blantyre, al cărui nume însemna locul naşterii doctorului Livingstone, tânăra femeie găsea oraşul acesta înăbuşitor. Din fericire, pe înălţimile care-l înconjurau, aerul era mai proaspăt. De altfel, prin unele lucruri, peisajul de aici aducea aminte de unele locuri din Scoţia.

Poate asta îl atrăsese aici pe doctorul Livingstone… Dar în fond, lucrul acesta n-avea nicio importanţă pentru el; dragostea lui pentru Africa, înţelegerea lui faţă de oamenii de aici, erau de-ajuns ca să-i explice ataşamentul faţă de acest continent.

Reveria tinerei femei fu întreruptă de zgomotul unor paşi. Ea se întoarse, şi zâmbi văzându-l pe Matthiew apropiindu-se. Actorul se opri la câţiva paşi şi o privi admirativ.

În lumina aceasta de sfârşit a după-amiezii, tânăra femeie era radioasă. Un costum safari de in alb îi scotea în relief bronzul şi-i sublinia rotunjimile feminine. De sub pălăria de pai, scăpau câteva bucle blonde care-i dădeau un aspect romantic. Cu ochii albaştri şi buzele cărnoase, oferea un amestec de candoare şi de senzualitate cât se poate de fermecător.

— Cât eşti de frumoasă! spuse actorul, apropiindu-se.

— Şi tu arăţi foarte bine! replică Jessamine cu dezinvoltură.

— Te rog, nu râde de mine. Spune-mi mai bine la ce te gândeşti.

Matthiew o întreba din priviri, vizibil neliniştit. De

când ajunsese aici, Jessamine îi remarcase nevoia permanentă de a fi liniştit de cineva. Nu era vorba de egocentrismul care se întâlnea de multe ori în cazul actorilor, ci îi lipsea încrederea în sine.

— Eşti absolut magnific, îl asigură. Eşti frumos, inteligent, şi unul dintre cei mai talentaţi actori.

— Şi mă iubeşti? întrebă însoţitorul, cuprinzând-o tandru în braţe.

Jessamine avu un moment de ezitare, pe urmă se hotărî să fie sinceră.

— Poate că da.

— Dar de ce nu poţi să-mi dai un răspuns clar şi sincer?

— Nu m-am mai îndrăgostit niciodată până să te întâlnesc pe tine.

— Totuşi, ai douăzeci şi unu de ani! Cât trebuie să mai aştept, Jessamine?

Şi, ca să-i înfrângă reticenţa, o sărută. Femeia se lăsă cucerită de îmbrăţişare, dar nu răspunse sărutului decât pe jumătate. Se gândea la ceea ce abia se întâmplase.

De ce nu reuşea să vadă clar ce era în mintea ei? Matthiew era un bărbat fermecător, şi era vizibil atras de ea. Cu toate astea, în decursul ultimelor săptămâni, fusese nevoită să-şi schimbe impresia pe care şi-o făcuse despre el, pentru că nu era conformă cu realitatea. De exemplu, se arăta exagerat de sensibil la orice formă de publicitate, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să apară în compania ei. Astfel, nu o lăsa să apară în locurile unde se filma, şi chiar nu voia să o vadă alăturându-se grupurilor care se formau seara, la hotel. Şi, în timpul vizitelor oficialităţilor sau ale presei, Matthiew nu-i acorda niciun pic de atenţie.

Totuşi, Jessamine îi înţelegea purtarea. Fusese ţinta ziariştilor vreme de atâţia ani. Atunci, nu era nimic mai firesc decât să-şi dorească un pic de discreţie. Bineînţeles, totul va fi altfel după ce se vor căsători.

La gândul acesta, pe tânăra femeie o cuprinse îndoiala. Până acum, el nu deschisese niciodată discuţia pe tema asta. Poate spera să-şi atingă scopul fără să treacă prin faza asta, cine ştie? însă dacă o iubea, va răspunde cât de curând dorinţelor ei.

Deodată, glasul lui Matthiew o trezi din gândurile sale.

— Pot să vin la tine, astă-seară? îi şopti la ureche.

În momentul acela, se auzi un zgomot de glasuri venind de pe terasa de deasupra. Surprins, Matthiew o îndepărtă pe Jessamine. Aceasta se simţi imediat iritată, senzaţie care crescu în clipa în care recunoscu perechea care venea spre ei.

Era vorba despre Marc Power şi secretara lui, Glenda Summerley. Jessamine făcuse cunoştinţă cu ea imediat după ce venise la hotel, trecuseră mai bine de două săptămâni de atunci.

— Glenda, ţi-o prezint pe Jessamine Giliray, o. să zicem, o prietenă a lui Matthiew.

Şovăiala regizorului nu scăpă neobservată de cele două femei.

— Adevărat? spuse Glenda examinând-o pe Jessamine cu un amestec de amuzament şi dispreţ.

Pe urmă, schimbă cu Marc o privire plină de subînţelesuri.

Cu toate astea, atunci când Jessamine făcuse drumul de la Blantyre până la locul de filmare, regizorul se dovedise un companion agreabil. Sigur, nu dăduse dovadă de prea multă deschidere faţă de ea. În orice caz, renunţase s-o supună interogatoriului obişnuit, aşa cum o făcuse în cursul primei întâlniri. Se mulţumise să abordeze subiecte convenţionale, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu orice necunoscut. Jessamine ajunsese chiar să se întrebe dacă omul ăsta era în stare de o înflăcărare pasională.

În fond, discuţia se desfăşurase în jurul locaţiei

Malawi pe care regizorul părea s-o cunoască la perfecţie. În felul acesta, tânăra femeie aflase că avea o casă pe malul marelui lac şi că acolo petrecea două sau trei luni în fiecare an.

Revelaţia asta îi fusese confirmată de Auberon Siwale, faimosul actor tanzanian, cu care făcuse cunoştinţă la puţin timp după sosirea ei.

— Marc face parte din categoria puţinilor oameni care au Africa în sânge. Oriunde s-ar afla, se întoarce totdeauna în Malawi. Fireşte, are o casă la Londra, cât şi o proprietate în Hampshire, însă ţine mai mult la casa lui de pe malul lacului. Altfel, cum ar fi putut să scrie Continentul dezlănţuit? Trebuie să iubeşti Africa pentru ca să poţi pătrunde în sufletul oamenilor de aici.

Jessamine îşi reconsiderase atunci părerea despre regizor. Îşi dădea seama că, la urma-urmei, Marc Power nu era un temperament atât de rece cum lăsa să pară. Să iubeşti Africa, înseamnă să iubeşti contrastul dintre umbră şi lumină, tradiţie şi modern, jocul şi revoluţia pe care le descrisese în Continentul dezlănţuit. La lectura cărţii, Jessamine înţelesese că, la fel ca ea, autorul avea o legătură trainică cu locul acesta, că-i simţea magia în adâncul sufletului. De altfel, viziunea pe care o prezentase se dovedise atât de completă şi de justă, încât lucrarea fusese primită cu entuziasm în multe ţări africane. Fără nicio îndoială, filmul va fi primit cu acelaşi interes de toată lumea.

Glasul Glendei o trezi brusc pe Jessamine din gândurile sale. Deja, i se părea că întrezărea pe faţa secretarei lui Marc o expresie de batjocură. Doamne, ce nesuferită-i era femeia asta. căreia nu-i plăcea de nimeni: nici de Jessamine, care căuta mereu aprobarea celor din jur, nici de Tilsa Musosotwane, care juca pentru prima dată, şi nici, mai ales, de fosta prietenă a lui Marc Power, Iris Jensen, care avea un rol de compoziţie mai complicat.

— Nu eşti destul de discret, Matthiew, te-am descoperit, lansă ironic secretara. A fost bine, pentru că te căutam. Te-a sunat cineva de la Londra.

Matthiew mormăi o scuză nedesluşită, apoi se îndepărtă repede. Imediat după plecarea lui, Jessamine ridică bărbia cu curaj şi le zâmbi nou-veniţilor.

— Ceva probleme? întrebă Marc cu o amabilitate exagerată.

Tânăra femeie, care nu înţelegea unde voia să ajungă, se gândi câteva clipe. Poate credea că voia ca Matthiew să-i consacre tot timpul liber, şi că nu-i plăcea să primească apeluri de la impresarul lui?

— Să ştii că nu sunt atât posesivă, răspunse până la urmă.

— Aşa e bine!

— N-o mai tachina cu poveştile tale, Marc, interveni Glenda râzând. Situaţia acestei tinere este deja destul de neplăcută.

— Totuşi nu pare stânjenită, răspunse Marc scrutând chipul Jessaminei, care se înroşi ca racul.

— Haide, ai văzut bine că Matthiew a căpătat o expresie vinovată la venirea noastră.

Glenda zâmbi cu condescendenţă spre Jessamine.

— Poate ne consideri neîngăduitori? Dar, vezi tu, draga mea, împotriva părerii foarte răspândite, chiar şi actorii au nişte principii.

Jessamine o privi pe secretară cu scântei de furie în ochi.

— Aparent, principiile astea nu se referă la amabilitate, replică ea cu o voce muşcătoare.

Auzind cuvintele astea, secretara lăsă să-i scape o exclamaţie plină de ciudă. Era clar că nu era obişnuită să fie învinsă pe terenul propriu. Ascunzându-şi un zâmbet, regizorul crezu de cuviinţă că trebuia să intervină.

— Apropo de amabilitate, Glenda, aş vrea să le

telefonezi responsabililor de la circulaţia rutieră ca să-i inviţi diseară la cină. Ne-au uşurat filmarea blocând toate drumurile de acces, şi ar fi un mod de a le mulţumi.

Du-te chiar acum, te rog, să nu fie prea târziu.

Ochii verzi ai Glendei se întunecară, însă era o secretară prea versată ca să protesteze. Cum ea se îndepărta spre casă, Jessamine se pregăti s-o urmeze. În clipa aceea, glasul lui Marc o opri.

— Aşteaptă, domnişoară Giliray, vreau să-ţi spun ceva.

Tânăra se întoarse cu faţa la regizor.

— Mi se pare că am vorbit destul despre asta pe ziua de azi, spuse ea cu demnitate. Cu ce drept vă permiteţi să mă judecaţi, dumneata şi secretara? Remarca despre amabilitate se referea în aceeaşi măsură şi la dumneata!

— Amabilitatea este o formă de respect. Consideri că atitudinea dumitale poate să provoace un asemenea sentiment?

La întrebarea asta, Jessamine nu mai ştiu ce să răspundă. Ce făcuse oare ca să merite o asemenea desconsiderare din partea lui? Un asemenea comportament era revoltător şi inexplicabil, venind de la un om atât de inteligent!

— Mă judeci foarte sever, reluă încet tânăra femeie. Dar în numele cărui principiu? Nu văd unde e răul în relaţia mea cu Matthiew.

— Nu, bineînţeles că nu eşti atât de egoistă!

Nu mergi mai departe decât să-ţi împlineşti propriile dorinţe, şi, în plus, le etalezi în public!

Jessamine ridică ochii cu o expresie sumbră.

— Nu mi-e ruşine de ceea ce fac.

— Se vede! Yates, cel puţin, are scrupule.

Jessamine se simţi pălind sub privirea insistentă a regizorului, şi se strădui să-şi stăpânească tremurul buzelor. Avea impresia că se confrunta într-un duel în care

singurul care cunoaşte regulile era Power.

— De ce-mi vorbeşti aşa brutal? îl întrebă cu răceală.

— Să înţeleg c-ar trebui să închid ochii în faţa realităţii? Ia te uită! Ce mai faci? îţi place sejurul? Ce impresie îţi face?

— Mulţumesc, mă simt bine şi este un loc minunat! Tânăra femeie nu putuse să-şi stăpânească freamătul glasului, însă cel puţin ultima ei remarcă era sinceră. Interlocutorul îşi dădu seama de asta, pentru că o privi cu aparent interes.

— Da, este într-adevăr un loc minunat şi liniştit, în ciuda tam-tamurilor.

În clipa aceea, bubuitul surd se opri puţin, în vreme ce noaptea care se lăsa învăluia munţii într-o nuanţă indigo. Pe urmă, bubuitul reîncepu, neobosit, mai tare, mai insistent ca niciodată, anunţând noaptea africană, întunecată şi pasională. Dar tânăra femeie refuza să asculte apelul primitiv care-i stârnea senzualitatea.

Dezorientată, îl privi pe Marc Power, ştiind că ar fi trebuit să plece şi să nu mai asculte remarcile lui jignitoare, dar un sentiment mai puternic decât mândria o împingea să ştie mai multe despre el, poate chiar să-l înţeleagă.

— Aici, luminozitatea e deosebită, continuă încet tânăra femeie. Din ce cauză se întâmplă asta?

— Din cauza lacului, explică el. Cam a cincea parte din suprafaţa Malawi-ului este acoperită de apă. Livingstone numea locurile astea Nyassaland, ceea ce înseamnă ţara lacului, dar în 1964, când şi-a declarat independenţa, s-a numit Malawi. Asta înseamnă brumă strălucind, sau reflex de lumină. Am ambiţia să redau această luminozitate pe ecran şi pentru asta, m-am asigurat de serviciile unuia dintre cei mai buni cameramani.

— De asta ai ales să filmezi în locul ăsta?

— Da, dar şi pentru diversitatea peisajelor care creează un fundal încântător.

— Cu atât mai mult cu cât negrii sunt liberi aici, continuă Jessamine, gânditoare.

— Este una dintre marile diferenţe faţă de Africa de Sud.

Bănuiesc că asta îţi schimbă mult impresia despre ţara ta, nu?

— În primul rând sunt africană, abia după aceea sunt sud-africană, replică Jessamine, puţin jignită de această remarcă.

— Eşti foarte susceptibilă! exclamă regizorul, zâmbind.

— Am şi de ce! De când am venit, mă critici tot timpul.

— Nu-mi place relaţia ta cu Matthiew.

— N-ai dreptul să mă judeci.

— Nu, dar sunt liber să-ţi fac reproşuri.

— Asta e clar!

O notă de disperare răzbătu din glasul Jessaminei care, făcând un efort să se controleze, continuă:

— În ochii dumitale, dragostea mea pentru Matthiew n-are nicio importanţă?

— Nu cred că-l iubeşti! replică tăios bărbatul.

El tăcu câteva clipe, apoi continuă, încet:

— Am observat felul cum îl priveşti, şi n-am văzut niciun pic de dragoste în ochii tăi. Te gândeşti la ceea ce poate să-ţi ofere. Dar ce vrei?. Banii lui?

La auzul acestor cuvinte, obrajii tinerei femei luară foc, însă reuşi să înfrunte privirea lui Marc Power. Pe un ton dispreţuitor, rosti:

— Dacă m-ar interesa banii, atunci m-aş adresa dumitale!

— De ce nu? Aş face faţă situaţiei, şi lumea şi-ar face mai puţine griji.

O dată în plus, remarca asta avu efectul unei palme asupra Jessaminei, care făcu un efort să răspundă:

— Te consideri foarte sigur pe tine, Marc Power! Dar să nu-ţi faci iluzii; niciodată n-o să mă încurc cu tine.

Privirea lui Marc se opri o clipă asupra buzelor tinerei femei, care tresări imperceptibil.

— Şi dacă aş încerca să te fac să-ţi schimbi părerea? întrebă el cu voce gravă. În felul ăsta, ai şti exact la ce să te aştepţi.

Acum, era foarte aproape de ea. Fără să spună nimic, o prinse în braţe şi o trase încet spre el. Tânăra femeie ştia că era de-ajuns un gest ca să se elibereze de îmbrăţişarea lui, dar, ciudat, parcă se simţea paralizată.

— Sunt sigur că eşti o femeie foarte senzuală, îi murmură Marc Power la ureche.

Deja, o mângâia pe ceafă.

— Te înşeli, replică Jessamine, hotărâtă să rămână de marmură.

— Cum ai putea fi altfel, cu nişte buze atât de apetisante şi ochi mai albaştri ca cerul Africii.

Tulburată, tânăra femeie închise ochii o clipă. Se simţi şi mai emoţionată când strânsoarea deveni mai puternică.

— Nu te las să mă săruţi! insistă ea pe un ton ferm.

El o prinse de bărbie şi-i ridică încet capul.

Deodată, cuprinsă de panică, ea căută să se elibereze.

— Nu te împotrivi, Jessamine… Vreau atât de mult să te sărut.

Se aplecă spre ea şi-i mângâie buzele. La atingerea asta, tânăra femeie tresări. Ar fi trebuit să se elibereze, să-i refuze îmbrăţişarea. Inexplicabil, orice împotrivire era imposibilă.

Încercă atunci să-şi îndrepte atenţia în altă parte, aşa cum mai făcuse şi cu alte ocazii, când voise să-şi ascundă

firea senzuală. Dar de data asta nu reuşi. Marc Power era deosebit faţă de ceilalţi bărbaţi. Nimeni n-o mai sărutase aşa.

Fără să vrea, tânăra femeie se agăţă de umerii regizorului. El o strânse şi mai tare, şi mâinile îi alunecară în jurul mijlocului ei. În depărtare, Jessamine auzea bubuitul surd şi neliniştitor al tam-tamurilor care aducea cu el toată senzualitatea africană.

Deodată, gura lui Marc deveni mai imperioasă, mângâierile mai stăruitoare. Ameţită, tremurând.

Jessamine lăsă să-i scape un geamăt. Când regizorul consimţi s-o lase în pace, îl întrebă cu amărăciune:

— Acum eşti mulţumit, sau vrei să continuăm jocul ăsta absurd?

— Chiar crezi că e absurd? Din partea mea, mie mi-a plăcut. Din păcate, trebuie să te părăsesc, pentru că trebuie să merg să asist la filmări.

Rănită în amorul propriu, Jessamine se gândi că pentru el nu era nimic altceva decât o experienţă în plus. Confuză, începu să tremure. Însoţitorul ei îşi dădu seama cum stăteau lucrurile şi exclamă:

— Jessamine, ce-i cu tine?

Ea se dădu înapoi, cu trăsăturile feţei înăsprite.

— Nimic. Mă laşi absolut indiferentă.

Marc Power îşi râse în barbă.

— Nu ştiu ce mă surprinde mai mult la tine: lipsa de scrupule, sau de sinceritate. Dar la urma urmei, poate încerci doar să fugi de realitate.

— Nici tu nu eşti prea scrupulos, dacă te porţi aşa! Ce vrei, în definitiv? Să mă îndepărtezi de Matthiew? De ce-l aperi atât, ce rău aş putea să-i fac?

— Mai mult decât îţi poţi închipui. Tot ce-ţi doreşti este să găseşti un bărbat care să-ţi asigure un trai confortabil. Restul nu te interesează. Atunci, de ce să nu fiu eu acela, mai degrabă decât Yates? Te asigur că n-ai

avea nimic de pierdut.

— Destul!

De data asta, Jessamine nu se mai putea stăpâni. Niciodată, nimeni nu o tratase cu atâta dispreţ. N-avea deci niciun pic de respect pentru ea?

— Am totuşi multe să-ţi spun şi o să mă asculţi până la sfârşit, domnişoară Giliray. Lasă-mă să-ţi spun că eşti o femeie foarte senzuală, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

— Este o moştenire de familie, replică Jessamine cu amărăciune.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse imediat şi se îndepărtă cât mai repede, abia abţinându-se să nu izbucnească în plâns. Simţea privirea lui Marc Power arzând-o în spate, şi nu voia să-i arate disperarea. Dar, în adâncul sufletului, inima îi sângera, ca şi cum i-ar fi fost înfipt un cuţit.

Aşadar, o lua drept o aventurieră gata să se ofere celui care oferea mai mult! Avea dreptate? Şi dacă-i descoperise adevărata fire? N-ar fi trebuit nicidecum să cedeze avansurilor lui, câtă vreme se afla aproape de Matthiew. Dar cel mai rău în toată povestea asta era că prinsese gustul! Nu, bineînţeles, nu era mai brează decât maică-sa.

Copleşită, îşi aminti aversiunea pe care o simţise de la bun început faţă de el: din instinct, văzuse în el o ameninţare mortală.

Şi acum, când pericolul ieşise la suprafaţă, Jessamine înţelegea că nu era în stare să lupte, pentru că ar fi trebuit să lupte chiar împotriva firii ei.

Capitolul 3

Teama, care se domolise treptat, reapăru în sufletul Jessaminei atunci când se afla în camera ei, pregătindu-se înainte de cină.

De câtva timp, Marc Power fusese absorbit de treburile lui şi nu-i acordase nicio atenţie. Ar fi trebuit deci

să se bucure. Dar perspectiva următoarelor săptămâni de filmări pe malul lacului Malawi o făcea să fie nervoasă. Şi avea de ce! într-adevăr, Matthiew tocmai o anunţase că Marc le va oferi cu această ocazie amândurora ospitalitate în locuinţa lui.

Or, dacă Jessaminei îi era uşor să-l evite pe regizor la hotel, altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi locuit sub acelaşi acoperiş cu el.

Terminându-şi de pus la punct toaleta, tânăra femeie îşi propuse deci să rămână vigilentă. Dar asta ar fi fost de-ajuns? Era un tip crud, care avea să facă toate eforturile ca să pună capăt relaţiei ei cu Matthiew. În plus, nu era indiferentă la farmecul lui. Va reuşi oare să-i dejoace planurile de a o seduce? Nu era deloc sigură!

Tot observându-l în timpul filmărilor, Jessamine începea să înţeleagă mai bine personalitatea lui Marc. Era clar că avea nevoie să conducă, şi meseria lui de regizor îi permitea să-şi exercite din plin autoritatea. Tehnicienii şi actorii, toţi îi acceptau ordinele fără să cârtească, pentru că reuşise să-i facă să accepte concepţia lui despre film. În condiţiile astea, filmările pentru fiecare scenă erau reduse la minimum.

Cu toate astea, tânăra femeie trebuia să recunoască un lucru: Marc Power, spre deosebire de atâţia alţi realizatori, nu era deloc înfumurat. Dacă în unele momente se purta ca un tiran, refuzând de exemplu o modificare oarecare în scenariu, pe de altă parte, era dispus să ţină seama de remarcile tehnicienilor săi. În sfârşit, avea foarte multă răbdare ca să potolească îndoielile pe care le încercau Matthiew Yates şi partenera lui în film, un manechin care turna pentru prima dată.

Discretă, Jessamine asista de multe ori la filmări. îi plăcea să se afle în compania acestor oameni cu sensibilităţi şi orizonturi variate. În plus, profita ca să afle cât mai mai multe detalii despre lumea fascinantă a

cinematografului. Uneori, ajungea chiar şi la Zomba ca să asiste la proiectarea filmărilor făcute în aceeaşi zi, cu toate că atunci era nevoită să înfrunte privirea lui Marc

A WWW

Power. În prezenţa lui, avea grijă să păstreze o expresie indiferentă, care nu lăsa să i se ghicească sentimentele.

I se întâmpla totuşi să încerce o oarecare tristeţe, constatând indiferenţa lui Marc. Când turna, parcă nimic nu-i mai reţinea atenţia în afară de cameră şi de jocul actorilor. Şi ea, degeaba îşi reproşa gândurile melancolice, n-o ajuta cu nimic. Deşi regizorul părea s-o uite, Jessamine nu se sătura să-i contemple părul blond decolorat de soare, chipul din ce în ce mai bronzat cu fiecare zi.

Ungându-şi trupul cu o loţiune parfumată, tânăra femeie oftă. Trebuia să fie de acord că era extraordinar de seducător… Dar şi periculos de primejdios! Totuşi, până atunci ştiuse să reziste avansurilor lui, de ce să se neliniştească?

În sinea ei, răspunsul veni numaidecât: pentru că avea o personalitate ieşită din comun, şi era atât de frumos!

Inima i se strânse. De bună seamă, n-avea de ce să se teamă de Marc, adevăratul pericol era în ea; va reuşi oare acolo unde maică-sa eşuase?

Emoţionată, se gândi din nou la ziua pe care o petrecuse. Marc se uitase de multe ori la ea, având în ochi o sclipire dură de diamant. În sfârşit, era interesat de ea! Dar foarte repede, Jessamine putuse să-şi dea seama că în el clocotea o furie oarbă, stăpânită, pe care, mai devreme sau mai târziu, nu va mai putea s-o stăpânească. Chiar un bărbat călit că el trebuia, din când în când, să dea frâu liber furiei sale…

Atunci, îşi aduse aminte atitudinea lui în cele mai mici detalii. Tot timpul, o căutase cu privirea, observând-o

mereu, mai ales atunci când era lângă Matthiew. Când din întâmplare îşi încrucişa privirea cu a lui, Marc se mărginea să zâmbească, un zâmbet scurt şi forţat care nu prevestea nimic bun. Părea să fi pus la cale un plan şi aştepta momentul prielnic să treacă la fapte…

Jessamine îşi privi chipul în oglindă. Era trasă la faţă, încordată. Fără îndoială, din cauză că se temea să nu dea ochii cu Marc. Trebuia neapărat să se aranjeze înainte de a se întâlni cu echipa de filmare la cină. Un pic de machiaj şi o rochie drăguţă erau exact ce trebuia. Dar, în primul rând, trebuia să se odihnească puţin. În clipa asta, nu-şi dorea nimic mai mult decât să rămână pe scaun, cu ochii închişi, ca să se poată destinde cât mai bine…

O bătaie în uşă o făcu să tresară. Se ridică repede şi se duse la uşă, strângându-şi cordonul rochiei de casă.

Când tânăra femeie descoperi cine era, o surprindere intensă i se întipări pe faţă. Regizorul era ultima persoană la care s-ar fi aşteptat să fie acolo!

— Da? reuşi să articuleze după câteva clipe.

— Pot să intru?

Fără să aştepte răspunsul, Marc Power trecu pragul. Jessamine fu nevoită să facă un pas înapoi ca să-l lase să treacă. Închise uşa în urma lui cu un gest automat, pe urmă se întoarse spre cineast.

Sprijinit de marginea şemineului, Marc Power o privea ironic. Tânăra femeie nu purta decât un neglijeu de mătase foarte lejer, care mai mult dezvelea decât îi acoperea silueta.

— Ţinuta asta ţi se potriveşte de minune.

— N-ai ce căuta în camera mea, domnule Power, exclamă Jessamine fără să-i ia în seamă remarca.

Totuşi, în sinea ei, era în pragul unei mari confuzii. Privirea regizorului o făcea să se simtă prost, şi nu era deloc indiferentă la atenţia lui.

— Nu-ţi fie teamă, Jessamine. Am venit să-ţi fac o

propunere.

— Ce fel de propunere? făcu femeia un efort să întrebe.

Marc începu să râdă, cu un râs forţat.

— Asta depinde în mare parte de tine. De fapt, este vorba despre două propuneri.

— Ei bine, începe cu prima!

Marc Power o privi un timp în tăcere, după care continuă:

— Aproape sunt tentat să trec direct la a doua, dar o să fiu rezonabil.

Stânjeneala tinerei femei creştea întruna. Era conştientă de ţinuta ei lejeră, şi privirea regizorului nu era deloc liniştitoare. Nu-i rămânea decât să spere că n-o să-i remarce tulburarea.

Dar deodată, surprinse pe chipul vizitatorului o expresie sarcastică. Aşadar, o „citise”, şi se bucura de puterea pe care o avea asupra ei.

Gata să ceară iertare, tânăra femeie îşi stăpâni cu greu lacrimile care stăteau să-i apară în ochi. Ar fi vrut să strige de furie, dar se simţea atât de vulnerabilă în faţa lui. Nimeni nu putea s-o ajute să se elibereze de sentimentele ce clocoteau în ea?

Încercă să vorbească, însă mişcă buzele fără să poată articula un sunet; simţea un nod în gât. Mai încercă să spună ceva şi reuşi până la urmă să rostească încet:

— Aştept.

— Uite propunerea mea, Jessamine. M-am hotărât să te trimit înapoi la Blantyre, ca să poţi lua primul avion către Africa de Sud. Bineînţeles, am să-ţi plătesc eu biletul. Nici nu se pune problema să mergi cu noi pe malul lacului.

Jessamine îl privi câteva clipe, neştiind ce să înţeleagă.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Doar nu-ţi închipui că am să-ţi accept propunerea?

— Ba da, aşa cred. Matthiew ţi-a cerut să-l însoţeşti pe malul lacului? întrebă Marc, indiferent.

— Bineînţeles, din moment ce mă iubeşte, răspunse femeia, sfidătoare.

— Şi tu. tu îl distrugi! se ambală cineastul. N-ai remarcat cum i s-a schimbat dispoziţia de când ai venit? A devenit iritabil, nervos. Ce i-ai făcut să se poarte aşa?

La aceste cuvinte, chipul Jessaminei se întunecă. Cum ar fi putut să nu remarce bruştele schimbări de dispoziţie ale actorului? Trebuia să fie cât se poate de atentă şi diplomată ca să nu-l deranjeze. De fapt, Matthiew era nerăbdător să meargă mai departe în relaţia lor, şi refuzurile ei repetate nu făceau altceva decât să-i sporească iritarea. O acuza că nu-l iubea, că nu-l considera destul de seducător.

Fără îndoială, tânăra femeie era şi o preocupare a lui Marc Power, pe care-l interesa doar buna desfăşurare a filmărilor.

Îndreptându-şi atenţia asupra interlocutorului ei, tânăra femeie spuse cu răceală:

— Îţi face plăcere să dramatizezi lucrurile. Este normal ca Matthiew să aibă o viaţă personală. În definitiv, ceilalţi actori au venit cu soţiile sau prietenele lor; dificultăţile noastre ar putea să li se întâmple şi celorlalţi. Dar, problemele noastre nu-i afectează cu nimic prestaţia.

— Termină!

Cu ochii scânteind de furie, Marc se apropie de ea şi o prinse de umeri.

— Eşti un monstru de egoism!

O sclipire greu de definit apăru în privirea lui în timp ce o privea fix. Brusc, o trase spre el şi căută să pună stăpânire pe buzele ei. Imediat, Jessamine întoarse capul

— Nu insista, Marc. Niciodată n-ai să poţi lua locul lui Matthiew. Nu te iubesc, şi nu am de gând să te sărut.

— Atunci, poţi să te lauzi că eşti una dintre puţinele

femei care mi-au putut rezista, răspunse el încet. Dar nu mă las bătut aşa de uşor.

Rostind aceste cuvinte, îi mângâia încet părul. Gestul acesta simplu o tulbură profund pe Jessamine. Încet-încet, simţi rezistenţa slăbindu-i, şi se abandonă îmbrăţişării lui. Curând, un foc pătimaş se aprinse în ea, în timp ce mângâierile lui Marc deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe, ajungând în locurile cele mai intime.

— Opreşte, nu trebuie să faci aşa ceva, gemu femeia fără convingere.

Marc zâmbi şi îi şopti la ureche:

— Vezi bine că nu e atât de neplăcut.

— Te rog, hai să ne oprim aici, imploră ea.

Abia îşi termină fraza când auzi, în depărtare, zgomotul tam-tamurilor. Imediat, o cuprinse o stranie impresie de remuşcare. Chiar semăna cu mama ei ca să se poarte aşa?

Atracţia pentru cel care o desconsidera o scârbi.

— Ce aştepţi de la mine? întrebă, cuprinsă de panică.

— Aş vrea ca asta să fie o lecţie pentru tine! Spui că-l iubeşti pe Yates, dar purtarea ta dovedeşte contrariul.

Îl faci să sufere impunându-i o relaţie pe care n-o doreşte şi, ca să încoronezi totul, cedezi avansurilor mele. Mai devreme sau mai târziu, vei suporta consecinţele faptelor tale, şi cu aceeaşi ocazie, o să-i faci rău lui Zoé…

— Zoé? întrerupse Jessamine, uimită.

— Zoé Pym, se grăbi să precizeze Marc.

— Despre cine vorbeşti? Cine-i această Zoé?

— Te rog, nu mai face pe inocenta. E soţia lui Yates.

— Imposibil! Matthiew nu-i căsătorit!

Spunând aceste cuvinte, Jessamine devenise palidă ca o moartă. Marc se îndepărtă şi o privi fix. O mare surprindere se întipări pe chipul lui.

— Ieşi! îi ordonă ea.

— Jessamine, lasă-mă să-ţi explic.

Sub bronzul feţei, era şi el acum livid. Făcu un pas spre tânăra femeie, păru că ezită, apoi renunţă să mai înainteze.

— N-avem nimic să ne spunem! afirmă Jessamine.

Nu mai putea să vorbească, umilirea o ardea asemenea unui fier roşu. Făcând un mare efort, reuşi totuşi să continue:

— Dă-mi voie totuşi să spun ceva: m-ai umilit aşa cum n-a mai făcut nimeni până acum.

Te urăsc, domnule Power. Acum, eşti mulţumit?

— Îmi pare rău, îmi dau seama ce simţi, răspunse el, cu glas obosit.

Totuşi, trăsăturile lui nu trădau nicio emoţie în timp ce o contemplau pe tânăra femeie. Aceasta, cu capul plecat, oferea spectacolul înfrângerii totale.

— Pleacă! murmură ea pe un ton rugător.

Marc Power nu se mişcă.

— Nu ştiai despre asta, nu-i aşa?

— Că Matthiew e însurat? Nici acum nu-mi vine să cred, răspunse femeia cu o voce plată.

— Dar e imposibil! Cu siguranţă că ai auzit vorbindu-se despre Zoé Pym, insistă Marc.

— Niciodată.

— Totuşi, e o actriţă cunoscută în Anglia. A jucat în câteva telenovele, care au avut mare succes.

— Poate ăsta-i motivul pentru care n-am auzit de ea. Televiziunea sud-africană nu prezintă decât rareori producţii engleze… Aşadar, e măritată cu Matthiew?

— Da. Nu înţeleg cum ai putut să nu ştii asta.

Marc tăcu câteva clipe, pe urmă continuă, încet:

— Chiar dacă Zoé nu e o celebritate în Africa de Sud, nu la fel stau lucrurile cu Matthiew. Fiecare gest al lui apare în presă.

— Atunci, n-am băgat eu de seamă. Când a fost căsătoria?

— Anul trecut, în august.

— Aşa stau lucrurile deci! exclamă Jessamine pe un ton sumbru. În perioada aia, am fost într-o expediţie în deşertul Namibiei cu nişte prieteni, şi bineînţeles, n-am avut posibilitatea să citim ziarele.

— Înţeleg. Yates trebuie să fi crezut că ştiai. E obişnuit că toată lumea să-i cunoască viaţa privată.

— E singura explicaţie posibilă, încuviinţă Jessamine cu amărăciune.

— Situaţia e alta, dacă e căsătorit?

— Bineînţeles! exclamă ea, iritată. Dar aş vrea să-ţi pun aceeaşi întrebare: ceea ce tocmai ai aflat îţi schimbă părerea pe care o ai despre mine?

Expreasia lui Marc Power deveni cinică.

— Ţi-am spus deja, nu am încredere în femei. N-aş putea să-ţi răspund la întrebare înainte de a-mi fi dat tu un răspuns la întrebarea mea.

Răceala acestor cuvinte o readuse pe tânăra femeie la realitate. Revăzu scena care tocmai se desfăşurase între ei, şi trăi încă o dată umilinţa.

Răspunsese îmbrăţişării lui, la fel cum ar fi făcut şi maică-sa, şi asta cu toate că-şi propusese să nu facă niciodată ca ea. Ca să încoroneze totul, fusese ridicolă urmându-l pe Matthiew în Malawi, şi expunându-se în felul ăsta dezaprobării tuturor. Pentru că cine-ar fi crezut că nu ştia că era însurat? Şi nu putea să-i reproşeze nici lui Matthiew, pentru că el trebuie să fi crezut că era la curent cu situaţia lui. Acum, Jessamine îi înţelegea insistenţa de a menţine relaţia lor secretă: avea de gând să se întoarcă la soţie, după această escapadă amoroasă. Nu, singura vinovată era numai ea!

Deodată, îşi dădu seama că Marc o privea atent.

— Vrei să asişti la umilirea mea până la capăt? întrebă ea cu amăraciune.

— Nu chiar.

— Atunci, pleacă…

Vocea ei era doar un murmur pentru că se temea să nu înceapă să plângă în faţa lui. Marc mai zăbovi câteva clipe, neputând să-şi dezlipească privirea de Jessamine. Pe urmă, fără să mai spună nimic, ieşi.

A doua zi dimineaţă, tânăra femeie se trezi cu ochii încercănaţi, dovadă a nopţii agitate de care avusese parte. Ca să nu facă o impresie proastă, adoptă o pieptănătură care să-i pună în valoare fineţea trăsăturilor, se machie cu grijă, şi îşi alese un costum foarte simplu care-i accentua perfecţiunea siluetei. În fine, adoptă o expresie foarte distantă înainte de a se hotărî să ajungă la micul dejun.

Totuşi, precauţiile ei se dovediră inutile, pentru că nici Marc, nici Matthiew, nu erau acolo. Într-adevăr, Jessamine află dintr-un bilet că actorul plecase împreună cu echipa de filmare pe malul lacului Malawi. Gândul că Marc era şi el probabil în drum să ajungă la ceilalţi o mai linişti.

Înserându-se deja, nu avea curajul să coboare la cină. Rămăsese deci în camera ei, cu luminile stinse, încă bulversată de revelaţia pe care i-o făcuse Marc Power. Seara, mai târziu, cineva îi bătuse la uşă, dar Jessamine nu răspunsese. Persoana, Matthiew fără îndoială, plecase, gândindu-se că dormea. De fapt, femeia se răsucise tot timpul în pat, trăind emoţii violente.

Toată noaptea, fusese obsedată de chipul lui Marc Power. Nu-i plăcea ideea că ştia totul despre păţania ei cu Matthiew şi, mai mult ca orice, se simţea vinovată că răspunsese îmbrăţişării lui. Ce purtare depravată avusese!

Remuşcările acestea se amestecau totuşi cu amintirea senzaţiilor pe care regizorul le trezise în ea. Fiecare sărut, fiecare mângâiere lăsase o urmă. Încă le simţea gustul, dulceaţa, şi această impresie era atât de puternică încât Jessamine nu putea să nu simtă un fel de dispreţ faţă de ea. Cum putuse să simtă că-l dorea pe

bărbatul ăsta? O ura, o dispreţuia, şi ea trebuia să-i plătească cu vârf şi îndesat!

Până în zori, întinsă în pat, cu ochii închişi şi cu inima sfâşiată, ascultase bătăile surde ale tam-tamurilor neobosite.

Smulgându-se din gândurile care o obsedau, tânăra femeie îşi termină micul dejun întrebându-se ce avea să facă. Să plece? Dar n-avea nimic ce să-şi reproşeze, atunci, de ce să fugă ca o hoaţă? Şi pe urmă, avea dreptul la o explicaţie din parte lui Matthiew. Fără să mai pună la socoteală că îşi cheltuise toţi banii pentru sejurul ăsta. Atunci, era bine să profite cât mai era aici. Mai avea atâtea lucruri de văzut, mai cu seamă faimosul lac!

Puţin înveselită de gândurile acestea, se duse la recepţia hotelului ca să vadă nota de plată.

Deodată, se opri, roşie la faţă, gata să fugă.

La câţiva paşi de ea stătea cel a cărui simplă vedere o făcea să-i fie ruşine.

Capitolul 4

Trecură câteva secunde până să-şi vină în fire. Pe urmă Jessamine, îl salută pe Marc Power clătinând din cap şi, făcându-se că nu-l ia în seamă, se întoarse spre recepţionerul hotelului.

Totuşi, era profund tulburată. Îşi simţea obrajii arzând şi fruntea umedă. Cu o mână tremurătoare, semnă nota care-i era întinsă.

În sfârşit, cedând curiozităţii, aruncă pe furiş o privire spre regizor. Acesta părea interesat de diversele suveniruri expuse pe tejghea. Chipul lui nepăsător nu trăda nicio emoţie. Numai buzele lui lăsau să se ghicească o oarecare nervozitate.

Tânăra femeie nu avu timp să continue examinarea pentru că un băiat din personalul hotelului se apropie de ea zâmbind şi o întrebă unde să ducă bagajele. Ea se pregătea să ceară informaţii despre liniile de autobuz care

treceau pe acolo atunci când Marc interveni:

— Aş vrea să stau puţin de vorbă cu domnişoara Giliray, spuse el.

Înainte de a avea timp să protesteze, cineastul o luă de mână şi o trase afară. De îndată ce-i dădu drumul, femeia se întoarse spre el, cu ochii scânteindu-i de furie.

— Ce înseamnă asta? Doar n-o să începi din nou! spuse, dispreţuitoare.

— Vreau doar să ştiu ce vrei să faci, Jessamine.

— Am hotărât să merg la lac, răspunse sfidându-l cu privirea.

Chipul lui Marc se înăspri.

— Dacă Matthiew e căsătorit, asta nu are nicio importanţă pentru tine?

— Nu mă duc acolo ca să mă întâlnesc cu Matthiew. Între noi, totul s-a terminat. N-am nicio treabă cu un bărbat însurat. Dacă vreau să-mi împart viaţa cu un bărbat, acela va fi doar soţul meu.

— De ce? Ai un motiv anume? o întrebă interlocutorul, amuzat.

— Niciunul, linişteşte-te, răspunse cu calm.

— Dar de ce nu încerci să-l convingi pe Matthiew să-şi părăsească nevasta? continuă Marc cu o ironie făţişă.

Jessamine îşi muşcă buzele.

— La ce mi-ar folosi? La nimic. Dac-aş putea să-l conving, n-aş avea nicio siguranţă că nu m-ar părăsi într-o bună zi. Ceea ce caut eu într-o căsătorie este o legătură durabilă şi sigură.

— În locul tău, n-aş spune asta în gura mare! O asemenea declaraţie îi pune pe bărbaţi pe fugă.

— Totuşi, dacă i-aş fi spus lui Matthiew mai clar ce aşteptam de la el, n-am fi ajuns în situaţia asta.

— Dacă nu te mai interesează, de ce te încăpăţânezi să te duci la lac? insistă Marc. Cauţi un alt candidat la căsătorie?

— Fii liniştit, dacă aş vrea asta, cu siguranţă nu te-aş alege pe tine.

— Cu atât mai bine, pentru că ţi-ai pierde timpul degeaba. Totuşi, lasă-mă să-ţi dau un sfat: renunţă la gândul ăsta. O femeie tânără atât de frumoasă şi senzuală ca tine n-ar trebui să se gândească să se mărite.

Jessamine tresări. De ce-şi permitea, cu fiecare ocazie, să-i aducă aminte ce vulnerabilă era?

— Taci odată! îl imploră, cu disperare în glas.

— Adevărul te face să-ţi fie atât de teamă? în fine, nu mi-ai spus totuşi de ce voiai să te duci pe malul lacului Malawi.

— La urma urmei, este unul dintre cele mai mari lacuri din Africa! Şi vreau să fac puţin turism prin regiune. Ca să ajung aici, mi-am lăsat serviciul, mi-am cheltuit banii. Atunci, de ce să mă întorc acum la Johannesburg? Poate-am făcut o greşeală, dar n-are de ce să-mi fie ruşine de felul cum m-am purtat!

Cu o expresie indiferentă, Marc părea că pândea emoţia să apară pe chipul femeii. Continuă:

— Nu te temi că Matthiew îşi va cere drepturile?

— Matthiew n-are niciun drept asupra mea! Mi-am plătit singură drumul, la fel şi hotelul. Niciodată n-aş fi acceptat să fiu invitată de el, nu sunt atât de naivă.

— Şi unde ai de gând să stai? se interesă, curios, regizorul.

— Tocmai încercam să aflu, când ai intervenit, ripostă Jessamine.

— Te previn că toate hotelurile de pe malul lacului sunt pline.

După câteva clipe de gândire, declară:

— Dacă prezenţa lui Yates nu te deranjează, poţi să te consideri invitata mea. Bineînţeles, trebuie să-mi promiţi că nu o să încerci să te răzbuni pe Matthiew. Zoé Pym va veni curând să-şi întâlnească soţul, şi n-ar avea rost să afle

ce s-a întâmplat.

— Poţi să fii liniştit. N-am niciun motiv să-i vreau răul lui Matthiew. De bună seamă, a crezut că ştiam care e situaţia lui.

— Ţi-a spus el?

— Încă n-am avut timp să vorbim despre asta. Şi tu, i-ai spus ceva?

— Nu văd de ce-aş fi făcut-o. Nu e treaba mea.

— Cu toate astea, nu laşi impresia!

— N-am acţionat decât pentru binele lui Zoé. Cât despre ruptura ta cu Matthiew, fă ce vrei. Atunci, te-ai hotărât să vii cu mine?

Jessamine ezită câteva clipe.

— La drept vorbind, nu ştiu dacă.

Îşi lăsă fraza în suspans, aruncând o privire bănuitoare spre regizor.

— Stai liniştită, n-are de ce să-ţi fie frică de mine. N-am de gând să repet scena de aseară, spuse bărbatul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Te cred. În definitiv, n-ai niciun motiv să cauţi să mă îndepărtezi de Matthiew. De altfel, Zoé trebuie să fie o femeie deosebită dacă ai vrut s-o protejezi.

Jessamine nu se putuse abţină să nu rostească aceste cuvinte pe un ton sarcastic.

A A

— Într-adevăr. Întâmplător, eşti geloasă? Bine, să trecem peste asta. Aştept totuşi răspunsul tău.

După cel privi îndelung, tânăra femeie se hotărî în sfârşit:

— De acord, răspunse ea.

— Bine, o să-ţi iau bagajele.

După puţin timp, Jessamine lua loc în confortabila maşină sport a regizorului. Pe timpul drumului, rămase tăcută, cu mintea frământată de gânduri sumbre.

Toate speranţele, toate planurile ei cu actorul se

terminau acolo, totuşi îşi dădea seama că acest sfârşit n-avea nimic în comun cu o tragedie. Se simţea rănită doar în amorul propriu, pentru că făcuse o greşeală de judecată. Pentru prima dată, simţul perfecţiunii care-i caracteriza viaţa profesională o trădase.

Deodată, se întrebă cum putea să fie Zoé, pentru ca Marc să fie atât de îngrijorat de fericirea ei. Imediat, îşi aduse aminte. Cu câteva luni în urmă, citise un articol în presă, în care se vorbea despre legătura lui Marc Power cu o actriţă engleză. Foarte posibil să fi fost vorba despre Zoé! în cazul ăsta, dacă Matthiew ţinea la soţia lui, era firesc să aibă o oarecare ranchiună. De mai multe ori, Jessamine îşi dăduse seama că actorul manifesta o oarecare gelozie faţă de Marc.

Tânăra femeie aruncă o privire spre şofer. Fără să vrea, era fascinată de frumuseţea lui virilă şi de stăpânirea lui de sine, în orice situaţie.

La un moment dat, maşina încetini, şi Jessamine îşi îndreptă atenţia asupra drumului, aşteptându-se să vadă un baraj de poliţie. Totuşi, şoseaua era perfect liberă. Neliniştită, aruncă o privire întrebătoare către regizor, în timp ce acesta oprea maşina pe dreapta.

— De ce oprim?

— Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Marc cu o expresie sumbră. Spui că eşti în căutarea unui soţ. Însă, nu mi-ar conveni dacă o femeie de genul tău ar ridica pretenţii asupra vreunui membru al echipei mele.

— O femeie de genul meu. poţi fi liniştit, Marc, cred că pentru moment abandonez orice proiect de căsătorie. Va trebui să mai treacă ceva timp până să-mi revin după eşecul cu Matthiew.

— Dar ce-i cu încăpăţânarea asta să te măriţi? întrebă Marc. O asemenea determinare nu-i normală, mai ales la o femeie atât de seducătoare. La vârsta ta, ar trebui mai repede să te gândeşti să te distrezi!

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva! replică Jessamine, iritată.

Tăcu câteva clipe, şi Marc Power fu surprins să citească suferinţa în ochii însoţitoarei lui.

— Chiar tu ai spus-o, Marc, o femeie de genul meu. Ştii ce-a fost mama? O aventurieră!

— Jessamine, te rog.

— O femeie uşoară, cum se spune, şi te scutesc de toate celelalte aprecieri pe care le-ar merita, continuă tânăra femeie, dezamăgită.

Pufni într-un râs nervos.

— Şi, aparent, crezi că eşti la fel ca ea!

— Destul de mult!

Marc Power îi trase o palmă cu putere. Mută de uimire, Jessamine se uită o clipă la el, neştiind ce să înţeleagă. Apoi, strigă, indignată:

— Ai dat în mine?!

— Şi o să mai dau, dac-o să-ţi mai pierzi controlul, declară ferm regizorul. Acum, spune-mi povestea ta.

Îmi închipui că mama ta a avut mai multe aventuri în tinereţe, pe care le-ai acceptat greu, nu?

— Nu. Mama a fost o aventurieră de cea mai joasă speţă.

— Nu-mi vine să cred, Jessamine. Purtarea ta denotă o educaţie perfectă. Am mai degrabă impresia că ai fost foarte bine crescută.

— Îşi alegea cu grijă amanţii, afirmă tânăra femeie, cu cinism. Admiratorii îi ofereau haine şi bijuterii, şi aveau grijă să nu ducă lipsă de nimic. Aveau grijă şi de mine să-mi asigure educaţia în şcolile cele mai scumpe.

— E o dovadă că mama ta voia să fii fericită, spuse încet Marc Power.

Jessamine contempla peisajul, cu privirea fixă.

— Da, n-am dus lipsă de nimic. Obişnuia să-mi spună prinţesă, şi eu credeam că era cea mai frumoasă şi mai

minunată dintre femei. După aceea, crescând, am început să înţeleg de unde veneau toţi banii. Nici măcar n-a încercat să ascundă adevărul. Ba dimpotrivă, răspundea sincer întrebărilor mele. Mama nu vedea nimic rău în felul ei de a trăi.

Jessamine tăcu o clipă, simţind un nod în gât. De câte ori nu povestise toate astea prietenei sale Leigh! Şi de câte ori îşi repetase ei însăşi, încercând să justifice comportamentul mamei. Şi acum, uite un bărbat care o asculta impasibil.

— Mama nu avea decât un singur principiu: „Fă ce-ţi place şi lasă-i pe ceilalţi să trăiască aşa cum vor”. De asta m-a lăsat să plec, atunci când n-am mai putut suporta adevărul. Am urmat cursuri în timpul vacanţelor şi, cu diploma de secretară în buzunar, m-am mutat singură. A fost foarte decepţionată, dar nu m-a împiedicat să fac ce voiam.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Marc, fără nicio umbră de emoţie.

— La puţin timp după plecarea mea, s-a măritat cu un milionar. Se gândea la asta de mai multă vreme, pentru că ştia că tinereţea nu e veşnică.

— Iartă-mă, te-am judecat greşit, recunoscu sincer Marc. Uită toate vorbele pe care le-am spus despre tine.

— N-are rost să-ţi ceri scuze, aveai dreptate. Nu fac mai mulţi bani decât mama, replică Jessamine pe un ton acru. Nu mi-ai dovedit-o tu? Am o fire înflăcărată, ca ea. Dar, din fericire, asemănarea se opreşte aici. Vreau să mă mărit, ca să am o pasiune legitimă şi respectabilă.

Jessamine nu ştia ce-i venise să facă mărturisirea asta lui Marc Power. Deja, începea să-i pară rău. Tăcută, lăsă capul în jos.

— Vrei să mă faci să înţeleg că ai avut multe legături? o întrebă Marc.

— Nu, am învăţat să rezist tentaţiilor. E de-ajuns să

mă gândesc la altceva, afirmă femeia, nelămurită ea însăşi de explicaţia sa.

— Tactica ta nu pare să fi dat roade aseară, observă Marc, zâmbind.

Tânăra femeie se simţi înroşindu-se.

— Asta arată bine că semăn cu mama! exclamă, disperată. Stau mai rău decât ea, din moment ce mă tratezi cu atâta dispreţ şi cruzime. Ce-o să se întâmple cu mine?

Pe chipul lui Marc apăru un zâmbet enigmatic. Fără un cuvânt, desfăcu centura de siguranţă a pasagerei. Jessamine se încordă.

— Ai promis că scena de aseară n-o să se mai repete, îi aminti ea.

— Întocmai, n-o să fie ca aseară, o asigură el cu blândeţe.

Se aplecă spre tânăra femeie şi-i puse o mână pe umăr.

— Vreau doar să şterg amintirea asta neplăcută, şi să-ţi dovedesc că eşti normală.

— Cum. aşa? îngăimă ea, speriată de senzaţiile pe care le trezeau mângâierile lui.

— E simplu: nu te dispreţuiesc deloc, Jessamine. Ştiu că m-am înşelat. Acum, vreau pur şi simplu să te strâng în braţe, ca să te sărut.

— Şi crezi că am să te las, fără să opun rezistenţă?

— Nici nu se pune problema! exclamă bărbatul, amuzat. Până acum, n-ai întâlnit niciodată pe cineva care să-ţi placă. Dar poate altfel stau lucrurile de data asta. Dacă te atrag, nu trebuie să-ţi fie ruşine că mă doreşti.

Cu aceste vorbe, se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu gura. Încântată, tânăra femeie întredeschise buzele. îmbrăţişarea lui Marc deveni mai puternică, mângâierile mai grăbite. Atunci, trupul Jessaminei se umplu cu o căldură domoală, ca şi cum s-ar fi trezit la viaţă. Putea să reziste farmecului acestui bărbat? Nu, pentru că era prinsă

în capcană şi nu voia să scape.

Pătimaşă, se lipi de regizor. Atingerea făcu să se aprindă în ea o dorinţă intensă; senzaţii delicioase, necunoscute, apărură în adâncurile ei. Simţi în tot corpul o stare plăcută, astfel încât nu putu să se abţină să nu scoată un geamăt. Încet, se simţi luată de un val blând şi călduţ, departe, tot mai departe.

— Vezi, totul e bine. spuse Marc încet.

— Marc, mi-e atât de frică, şopti femeia.

Avidă de îmbrăţişările lui, se întinse spre el. Afară, drumul se întindea până în zare şi peisajul i se părea aproape ireal, ca într-un vis. Numai cântecul greierilor mai tulbura liniştea care-i înconjura.

Deodată, Marc păru să-şi recapete controlul asupra lui însuşi.

— Să ne oprim aici pentru moment, Jessamine. Locul nu este potrivit să ne lăsăm în voia pasiunii, explică el cu umor.

A

Acum, o privea atent pe tânăra femeie. Încet-încet, aceasta îşi revenea în fire. Cu ochii sclipind de o strălucire înflăcărată, îl privi la rândul ei, încă impresionată de săruturile lui.

— Marc, murmură ea, a fost minunat.

— Ce să înţeleg? Capitulezi fără condiţii?

La aceste cuvinte, femeia tresări. Se ridică şi-l contemplă o clipă. Ce însemnau cuvintele astea enigmatice? Era un fel crud de a-i aduce aminte de mama ei?

Ruşinată şi temătoare, ridică o privire întrebătoare spre el.

— N-ai înţeles până la urmă? întrebă cu un glas care vibra. Ţi-am explicat că n-am să fiu niciodată ca mama.

— Nu e vorba de mama ta, ci de tine, Jessamine. Or, tocmai ţi-am dovedit că între noi există o atracţie

adevărată. Asta să însemne că sunt soţul pe care-l cauţi? Nu, bineînţeles.

După ce trase concluzia asta, el puse contact motorului şi porniră din nou la drum.

— Îţi mulţumesc că eşti cinstit, spuse cu răceală Jessamine. Cel puţin, în felul ăsta n-am să-mi mai pierd timpul.

În loc de răspuns, Marc izbucni în râs. Jignită, tânăra femeie se retrase într-o tăcere încăpăţânată, străduindu-se să-şi pună gândurile în ordine. Simţind că regizorul o observa, adoptă o expresie detaşată.

După o tăcere prelungită, Marc luă din nou cuvântul:

— De ce nu renunţi la această idee fixă cu mariajul? Nu înţelegi că purtarea ta e firească?

— Înţeleg doar că nu pot să-ţi rezist aşa cum rezist de obicei în faţa celorlalţi bărbaţi. Asta-i tot, şi, în plus, nu sunt hotărâtă să mă angajez într-o aventură. Ar fi urmată de prea multe suferinţe.

— Eşti atât de diferită de celelalte? De ce ai fi la adăpost de chinurile inimii?

Glasul lui Marc deveni tranşant atunci când reluă:

— Remuşcările şi suferinţa sunt tributul pe care trebuie să-l plăteşti, pentru câteva clipe de fericire. O să vezi cât e de uşor să supravieţuieşti.

Cu condiţia să ai curaj, bineînţeles.

— De ce nu mă accepţi aşa cum sunt, cu convingerile mele? în definitiv, nu-ţi cer să fii de acord cu ele. Atunci, aş vrea ca pe viitor să mă laşi în pace!

— Asta depinde numai de mine… declară regizorul fără nicio explicaţie.

Tânăra femeie sesiză avertismentul care se ascundea în răspunsul lui, şi se simţi fremătând. Ce-l împingea să se poarte aşa? Poate încerca s-o pună la probă, dar în ce scop? De fapt, adevărul era fără îndoială mult mai simplu: regizorul o găsea seducătoare şi voia să aibă o nouă

aventură amoroasă.

Jessamine oftă, amintindu-şi săruturile lui. Nu reuşea să-şi explice atracţia irezistibilă pe care o avea Marc Power asupra ei. În orice caz, un lucru era sigur: trebuia să lupte cu încrâncenare împotriva acestei tentaţii. Pentru că dacă termina prin a-i ceda, ar fi fost măcinată de remuşcări şi ruşine. Nu, de bună seamă, nu se putea hotărî să-şi asume un asemenea risc.

Marc nu mai vorbea, acum. Se mărginea să conducă în tăcere, fără să-i acorde nicio atenţie.

Jessamine se hotărî atunci să contemple peisajul. Pădurii îi urmau acum câmpuri vaste presărate cu baobabi, întrerupte uneori de întinderi deşertice, arse de soare. Din când în când, treceau prin câte un sătuc, format din câteva colibe cu acoperişuri de paie. Peste toate aceste peisaje, parcă plutea o lumină magică, aproape ireală. Fenomenul acesta se datora prezenţei faimosului lac, unul dintre cele mai mari din Africa, şi Jessamine abia aştepta să-l admire. Dacă Marc Power alesese decorul ăsta pentru a turna filmul, spectacolul trebuia cu siguranţă să fie de o mare frumuseţe…

La jumătatea drumului, cei doi făcură o haltă într-o colibă mică ce folosea drept magazin, ca să cumpere băuturi răcoritoare. Băură la umbra unei terase, fără să schimbe o vorbă.

— Mai rămâi mută mult timp? întrebă Marc atunci când porniră din nou la drum.

Această remarcă i se păru cu atât mai nedreaptă Jessaminei cu cât regizorul nu fusese nici el vorbăreţ.

— Nu sunt aici ca să fac conversaţie, replică femeia pe un ton amar. Dar dacă asta vrei, explică-mi ce sunt construcţiile pe care le-am văzut, cu firmele lor gălăgioase. E vorba despre localuri?

— Într-adevăr, sunt echivalentul bufetelor unde se vând băuturi din Africa de Sud. Ambianţa e de altfel foarte

călduroasă, dar mă tem că n-ar fi pe placul tău: eşti mult prea închisă în tine!

— Te rog, n-o lua de la capăt! protestă tânăra femeie, agasată. Lasă-mă-n pace!

— De acord, deci o să rămâi liniştită, şi singură. Pentru totdeauna, de altfel, pentru că n-o să-ţi găseşti soţul ideal. Nu vezi că motivaţiile tale nu ţin de la bun început?

— E drumul pe care mi l-am ales, replică ea cu jumătate de glas.

Cu toate astea, pe măsură ce se apropia de inima Africii, toate certitudinile ei dispăreau fără să poată face nimic.

Capitolul 5

— Păreai îngrijorată la prima oră, Jessamine. Nu merge ceva? întrebă Matthiew aşezând pe masă cana cu cafea.

Tânăra femeie oftă şi se ridică, după ce terminase un mic dejun frugal.

— Ai terminat? întrebă ea. Aş vrea să vorbim puţin.

— Dacă insişti, mormăi Matthiew fără prea mult entuziasm.

Părăsiră răcoarea sălii de mese care avea o perspectivă magnifică spre lac.

În dimineaţa aceea, Marc trebuise să plece devreme ca să ajungă la locul unde se făceau filmările, şi Iris Jensen trândăvea. În condiţiile astea, Jessamine luase micul dejun împreună cu Matthiew şi Glenda Summerley.

Aceasta trebuia să aibă grijă ca actorul să nu întârzie la filmare, şi asistase amuzată la neînţelegerea care începea să apară între cei doi.

Cu toată atenţia binevoitoare din partea lui Bennet şi a Albertei, servitorii lui Marc Power, Jessamine se simţea demoralizată. Cu o zi înainte, dispăruse discret în timpul seratei, gândindu-se că ar fi avut mai mult curaj să-l înfrunte pe actor după un somn bun.

Dar dimineaţă, îşi dăduse repede seama că Matthiew era rănit, şi foarte pornit împotriva ei. Fără tragere de inimă, tânăra femeie luase deci hotărârea s-o termine cât mai repede cu el. Din păcate, se simţea încă obosită şi incapabilă să se gândească la ceva, pentru că toate gândurile ei se îndreptau în permanenţă spre Marc.

Locuinţa acestuia era magnifică. Jessamine se opri o clipă, ca s-o privească mai bine. Ridicată pe un promontoriu stâncos, domina lacul Malawi. Făcută din lemn de abanos, avea ferestre mari protejate de plase de ţânţari care se deschideau spre grădină.

Puţin mai jos, Marc avea o plajă privată, în jurul unui mic golf. Acolo puteau fi ancorate mai multe ambarcaţiuni, şi era dotată cu instalaţii pentru schi nautic, planşe cu velă şi alte sporturi nautice.

Jessamine abia aştepta să le încerce, îndemnată cu ardoare s-o facă de către Bennet.

În sfârşit, erau şi câteva stânci, unde valurile se spărgeau înspumate. Acolo se opriră Matthiew şi Jessamine, cu ochii aţintiţi spre întinderea apei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matthiew, suspicios. Ieri noapte, la hotel, n-ai vrut să-mi deschizi, şi a trebuit să plec fără tine. Bineînţeles, am fost sigur că ai fi preferat compania lui Marc Power! Şi aseară, ai făcut totul ca să nu dai ochii cu mine. Ce nu merge, Jessamine? Marele regizor te-a cucerit până la urmă?

Tonul ironic al actorului o jigni. Fără să răspundă, Jessamine continuă să privească apa scânteietoare.

— Atunci? insistă Matthiew, nerăbdător.

Tânăra femeie se întoarse spre el şi îl privi, deodată foarte serioasă.

— Matthiew, e greu de spus. Începu ea ezitant. Bineînţeles, o să-ţi pară de necrezut, dar uite cum stau lucrurile: nu ştiam că eşti căsătorit.

— Cum aşa?! exclamă însoţitorul, stupefiat. În sfârşit.

Jessamine, nu vorbi prostii, nimeni nu poate să nu ştie aşa ceva!

— Ba da, din păcate. Căsătoria ta a avut loc în perioada în care eu eram departe de civilizaţie, în deşertul

Namibiei. Matthiew, chiar îmi pare rău, adăugă femeia după o scurtă pauză.

— Îţi pare rău?! încerci să-mi dai de înţeles că mariajul meu schimbă cu ceva relaţia noastră?

— Mă tem că da, încuviinţă femeia, cu regret.

— Nu cred o iotă din povestea asta, mârâi Matthiew. În cazul ăsta, de ce-ai venit aici? Ai inventat toată povestea asta pentru că îl preferi pe Marc Power. El, bineînţeles, e marele, genialul regizor în timp ce eu nu sunt decât o marionetă în mâinile lui! Fii serioasă, nu eşti prima care e copleşită de farmecul lui. Chiar şi Zoé îl mai iubeşte!

— Fii serios, Matthiew, de ce să fii gelos pe Marc? întrebă Jessamine, cu nesiguranţă.

Furia actorului se transforma într-un adevărat haos.

— …Zoé te iubeşte, sunt sigură de asta, afirmă femeia. Altfel, nu s-ar fi măritat cu tine…

— A făcut-o pentru că a crezut că Power se săturase de relaţia lor. Continuă şi acum să aibă un adevărat cult pentru el. N-are rost să-mi spui că veneraţia nu înseamnă dragoste. Zoé mi-a repetat asta de o mie de ori, dar eu nu văd absolut nicio diferenţă. De altfel, şi tu te-ai îndrăgostit de el, trase bărbatul concluzia, cu amărăciune.

— N-ai dreptate, insistă Jessamine. Şi totuşi. Toată povestea asta e ridicolă, Matthiew. Nu voiam să am doar o aventură cu tine, îmi închipuiam că o să mă ceri de nevastă. Atunci, vezi bine că Marc nu are nicio legătură cu decizia mea; nici el n-ar fi niciodată de acord să se însoare cu mine.

— Ai dreptate, încuviinţă Matthiew. Nu are destulă încredere în femei ca să se lege de vreuna. De multe ori, m-am consolat la succesele lui spunându-mi că are cel

puţin un handicap: nu e în stare să aibă încredere în femei. Dar acum, mă întreb dacă ăsta nu e, dimpotrivă, punctul lui forte.

— Nu poţi să nu mai vorbeşti despre el?

— Ba da, atunci când Zoé va înceta în sfârşit să-l iubească! replică el într-o pornire violentă. Până atunci. Ascultă, Jessamine, să aşteptăm venirea lui Zoé ca s-o rupem. Ea nu va şti nimic despre ce s-a întâmplat, pentru că toată lumea va fi cât se poate de discretă. Şi pe urmă, ce importanţă are?

— Matthiew, cât eşti de copil! exclamă Jessamine, decepţionată.

O sclipire de mânie îi fulgeră în ochi când adăugă:

— În plus, atitudinea ta este jignitoare faţă de mine. Acum îmi dau bine seama că nu mă iubeşti.

— Ba te iubesc, exclamă bărbatul cu încăpăţânare.

— Nu, o iubeşti pe Zoé. Se simte de fiecare dată când îi rosteşti numele. Îmi pare rău. Credeam că te iubesc, dar până la urmă nu mai sunt atât de sigură.

Auzind aceste cuvinte, chipul actorului exprima o furie violentă. Cu pumnii strânşi, se apropie de tânăra femeie care făcu un pas înapoi, speriată de ameninţarea pe care i-o citea în ochi.

— Eşti o zurbagie! exclamă el, cu furie stăpânită. O să mi-o plăteşti, fii sigură de asta! Te crezi deasupra celorlalte, ca să refuzi o legătură trecătoare? Tocmai tu, fata unei aventuriere!

Auzind cuvintele acestea, Jessamine păli, însă nici nu clipi.

— Uite c-am ajuns şi aici! exclamă ea, resemnată. Şi când te gândeşti că îţi eram recunoscătoare pentru discreţia în legătură cu problema asta… Dar acum, nu mai pot să contez pe asta, nu-i aşa?

Aruncând o privire spre casă, femeia adăugă, pe un ton morocănos:

— Te caută Glenda Summerley; trebuie să fi venit vremea să plecaţi la filmare.

Matthiew se întoarse şi el, şi văzând-o pe Glenda făcându-i semne, se pregăti să se ducă la ea, nu înainte de a adăuga spre Jessamine:

— Fii sigură c-o să-ţi pară rău.

O senzaţie de dezgust o cuprinse pe tânăra femeie, care se mulţumi să contemple lacul. După ce maşina ducându-i pe Matthiew şi Glenda se îndepărtă, rămase mult timp adâncită în gânduri.

Bietul Matthiew. Era atât de dezorientat! Gelozia lui maladivă faţă de regizor era o dovadă a faptului că nu avea încredere în el însuşi. Se folosise de ea doar ca să iasă el în evidenţă. Fără îndoială, pentru că mai spera de asemenea să recâştige dragostea soţiei sale. Acceptând ospitalitatea lui Marc, femeia nu făcuse altceva decât să-i trezească lui Matthiew bănuielile.

Acum, situaţia era atât de complicată, încât Jessamine nu mai vedea cum să rezolve problemele. Ştia că nu şi-ar fi iertat niciodată dacă actorul n-ar fi dus la bun sfârşit turnarea filmului lui Marc Power.

Cu toate astea, şi el avea partea lui de responsabilitate în ceea ce se întâmplase. În definitiv, el fusese cel care o invitase. Trebuia să se teamă de sentimentele care-l frământau pe Matthiew; auzise despre gelozia lui. Atunci, de ce să-şi asume un asemenea risc? Şi mai ales, de ce îi acceptase invitaţia?

Jessamine se gândi câteva clipe. Nu mai era sigură de motivele care-i justificau gestul impulsiv. Când îi făcuse propunerea, avea o stare de spirit care ar fi făcut-o să înfrunte pe toată lumea, dacă ar fi trebuit. Dar poate voise să-l sfideze pe Marc Power? La urma urmei, Matthiew nu vorbea prostii când spunea despre ea că simţea o atracţie faţă de cineast. De fapt, gândul să nu-l mai vadă îi fusese absolut insuportabil.

Totuşi, spusele bărbatului nu-i lăsaseră nicio speranţă. Bineînţeles, regizorul n-ar fi refuzat să aibă o relaţie cu ea, însă despre căsătorie nici nu putea fi vorba.

Jessamine se mustră în sinea ei. Bineînţeles, mai avea timp să fugă. Dar să plece, însemna să renunţe să-l mai vadă, să-l mai audă, şi nu se simţea în stare de aşa ceva. Nu încă. Dar, în curând, îşi promise să plece. Până atunci, avea un scurt răgaz. Ca să-l vadă mai bine, să-l admire de departe. Pentru că, inevitabil, trebuia să iasă din viaţa lui Marc Power, ziua aceea avea să vină mult prea devreme.

Filmarea se desfăşură fără incidente, la câţiva kilometri de lac. Un sat african, cu colibe de chirpici, fusese special construit pentru filmare. Actorii erau la locurile lor, şi figuranţii aşteptau părerea realizatorului despre scena pe care abia o turnaseră.

Marc Power era printre ei, stând de vorbă cu Yvon Gurdal, profesorul pe care îl angajase să verifice autenticitatea câtorva scene istorice.

Alături de Iris Jensen, Jessamine nu-şi putea dezlipi privirea de regizor. îmbrăcat doar cu nişte pantaloni, îşi expunea torsul bronzat soarelui arzător. Văzându-l astfel, Jessamine îşi aduse aminte cu o strângere de inimă de atingerea lor. Bineînţeles, ar fi făcut mai bine dacă ar fi stat acasă, dar atunci când Iris îi propusese să vină un ceas sau două pe platoul de filmare, nu putuse rezista tentaţiei.

— Jessamine. Jessamine?

Din glasul lui Iris Jensen răzbătea amuzamentul, arătând că se chinuia de câtva timp să-i atragă atenţia.

— Îmi pare rău că te-am trezit la realitate, continuă Iris, dar poţi să-mi satisfaci curiozitatea? Ce se-ntâmplă astăzi? De ce tehnicienii te-au invitat să ieşi cu ei, şi de unde vine stânjeneala Christinei MacLeod? De obicei vă înţelegeţi foarte bine.

Şi Jessamine remarcase că membrii echipei se uitau

pe furiş la ea şi făceau comentarii discrete.

— Cred că înţeleg ce s-a întâmplat, spuse ea interlocutoarei pe un ton resemnat. Vezi tu.

— Jessamine, ai pus ochii pe cineva care ţi-e pe plac, printre oamenii ăştia? interveni Glenda Summerley apropiindu-se de cele două femei.

Jessamine ridică ochii şi schiţă un zâmbet glacial.

— Aş putea să te învinuiesc de defăimare pentru cuvintele astea, Glenda, declară ea fără să tremure. Te asigur că nu mă gândesc să vânez pe teritoriul tău.

Fără să-i acorde nicio atenţie, secretara se întoarse spre Iris şi-i adresă un zâmbet ireproşabil.

— Nu eşti la curent? Astăzi, toată lumea nu vorbeşte decât despre asta. S-ar părea că mama Jessaminei este o femeie de moravuri uşoare.

— Ei şi? Asta nu însemnă deloc că Jessamine este la fel.

Jessamine îi aruncă o privire recunoscătoare actriţei, apoi i se adresă Glendei:

— Te previn că dacă vei continua să răspândeşti zvonuri pe seama mea, o să fiu nevoită să-mi angajez un avocat.

— Sper că ai înţeles, Glenda. Ai face mai bine să ne laşi în pace, fu de părere Iris.

După ce le aruncă o privire crâncenă, secretara se îndepărtă cu un zâmbet dispreţuitor pe buze.

— Aş strânge-o de gât! izbucni vehement Iris. N-are deloc scrupule!

— Ai dreptate, oftă Jessamine. Nu-mi place să recurg la ameninţări, dar n-am să mă las insultată fără să reacţionez.

— Nu te enerva, spuse Iris pufnind în râs. Ai găsit cuvintele potrivite care s-o facă să tacă. Dar de unde a aflat o asemenea grozăvie?

— De la Matthiew, bănuiesc, răspunse Jessamine cu

voce gâtuită. A aflat asta la Johannesburg şi s-a grăbit să răspândească zvonul, după ce i-am anunţat despărţirea noastră, azi-dimineaţă.

Actriţa o privi gânditoare, apoi declară, zâmbind:

— Aşadar, aţi rupt-o. Îmi pare bine pentru Zoé! Vestea asta o să-i placă şi lui Marc. Dacă aventura ar mai fi durat, Zoé ar fi avut mult de suferit. Matthiew e un prost, nu are încredere în el însuşi şi nu vede că nevasta îl iubeşte sincer. Totuşi, nu-mi vine să cred că te vorbeşte de rău.

— Aha! asta înseamnă că a prins-o pe Glenda când era furioasă.

— Da, fără îndoială. Acum, trebuie să fie în caravană, rumegându-şi decepţia, ruşinat şi neştiind cum să se facă iertat. Jessamine, nu-l respinge atunci când va veni să-şi ceară scuze, altfel filmarea va avea de suferit. Cred că mă duc să-l caut şi să încerc să-l liniştesc puţin.

Spunând acestea, actriţa se îndepărtă. Jessamine se întoarse spre Marc, care nu era departe, şi surprinse în privirea lui o sclipire ameninţătoare.

Imediat, tânăra femeie îşi întoarse faţa, cu gura uscată şi inima bătându-i nebuneşte. Ce însemna privirea asta? Era supărat pe ea din nou, şi nu ştia din ce cauză. Nu-şi dădea seama de presiunea pe care era nevoită s-o suporte? Era, într-adevăr, prea mult!

Puţin mai târziu, în timp ce era lângă cantină, Jessamine îl văzu pe Marc Power apropiindu-se. Adoptă imediat o mască nepăsătoare. Pentru o clipă, crezu că avea să treacă prin faţa ei fără să spună un cuvânt, dar deodată, el se opri şi o privi cu o expresie agresivă.

— Ce te-a făcut să-i spui Glendei povestea ta? Nu poţi suporta să nu fii în centrul atenţiei generale?

— Ba dimpotrivă, aş prefera să se uite de mine! Fiecare minut este o adevărată tortură, replică Jessamine cu răceală. Credeam că ai să înţelegi, după ce ţi-am spus

ieri.

— Aşa credeam şi eu, dar se pare că m-am înşelat în privinţa ta, spuse Marc, perfid.

— Îţi închipui întotdeauna ce e mai rău! izbucni vehement tânăra femeie. Chiar credeai că pot să-i fac confidenţe fermecătoarei tale secretare?

— În cazul ăsta, să înţeleg că mă bănuieşti pe mine că i-am spus toată povestea?

— Nu, bineînţeles că nu! se înfurie Jessamine. Spre deosebire de tine, eu am încredere în oameni, şi ştiu că niciodată n-ai face un lucru aşa de josnic.

— Îmi faci o mare onoare, replică Marc pe un ton ironic. Atunci, de ce eşti atât de furioasă?

— Pentru că mi-ar fi plăcut să ai şi tu tot atâta

AIA» W W W

Încredere în mine, răspunse cu amaracmne cea întrebată. În afară de tine şi de cea mai bună prietenă a mea, nimeni nu ştia despre treaba asta. Ea este cea care m-a trădat, şi Matthiew s-a grăbit să-i spună Glendei acest secret.

— Se pare că ai făcut o greşeală făcând confidenţe acestei pretinse prietene, spuse Marc gânditor.

— Nu. I-a părut rău, după aceea. A făcut aşa din cauza geloziei.

— Şi de ce a căutat Matthiew să se răzbune pe tine? în sfârşit, aţi terminat-o?

— Da, poţi să fii mulţumit. De acum, fericirea lui Zoé nu mai e ameninţată. Concentrează-te asupra a ceea ai de făcut din moment ce ăsta este singurul lucru care, într-adevăr, te interesează!

Cum tânăra femeie se pregătea să-i întoarcă spatele, regizorul o prinse de mână şi o sili să se întoarcă.

— Ai dreptate, aş face orice pentru filmul ăsta, recunoscu cineastul cu jumătate de voce. îl consider ca pe o datorie pe care o am faţă de Africa. Este realizarea mea,

însă moral, ea aparţine oamenilor de aici. Fii liniştită totuşi, n-am de gând să mă las distrus de munca mea.

Fascinată de blândeţea din privirea lui, Jessamine uită toate reproşurile pe care le avea de făcut.

— Dar nu te simţi niciodată strivit de responsabilitate? întrebă femeia, palpitând.

— N-am de ales. Sunt singurul care poate să facă acest film, explică regizorul, senin.

Deodată, Jessamine îşi dădu seama că Marc nu-i mai acorda nicio atenţie. Era adâncit în sinea lui, copleşit de gânduri. Brusc, o cuprinse teama. Dacă ar fi continuat să-i facă asemenea confidenţe, risca să se ataşeze din nou de el. Trebuia neapărat să se îndepărteze, înainte de a fi prea târziu!

— Ei bine, sper că nu ţi-am făcut mai multe probleme, spuse femeia cu aparentă dezinvoltură. Matthiew e pornit împotriva ta, fiind convins că am venit aici pentru tine.

— Nu mă surprinde să aud aşa ceva despre el, răspunse Marc pe un ton sec.

Apoi, cu un zâmbet ironic, adăugă:

— Trebuie să recunoşti că are dreptate!

— Ţi-am explicat deja ce căutam, şi m-ai făcut să înţeleg clar că nu eşti bărbatul care îmi trebuie, îi aminti tânăra femeie, cu nesiguranţă în glas. Marc Power se îndepărtă cu paşi mari, fără să remarce confuzia Jessaminei. Aceasta rămase nemişcată câteva clipe, pradă unei intense agitaţii.

I se părea că, încet-încet, capcana în care se prinsese se închidea.

În zilele care urmară, Jessamine îl observă pe regizor şi îşi dădu seama din ce în ce mai bine de responsabilităţile care-i apăsau pe umeri, şi care făceau din el o fiinţă singuratică.

Pe parcursul filmărilor, apăreau la suprafaţă

animozităţi, se năşteau poveşti de dragoste; astea făceau parte din lumea cinematografului, însă toţi erau dornici să ajungă la acelaşi final şi se bazau pe cineast cu aceeaşi încredere.

Totuşi, Marc Power îşi păstra întotdeauna aceeaşi stăpânire de sine. Capacitatea lui de muncă părea nelimitată. Niciodată nu dădea semne de oboseală. Numai că Jessamine îşi dădea seama uneori de tensiunea pe care o avea în el, dintr-o inflexiune sau tonul tăios al vocii.

Era firesc ca un regizor să simtă efectele tensiunii şi tânăra femeie se întrebă cum se elibera de povara asta. Aparent, acum nu era nicio femeie în viaţa lui, cu toată bunăvoinţa ostentativă a Glendei Summerley. Totuşi, Marc Power avea nevoie de cineva lângă el, căruia să i se poată destăinui, să uite de toate grijile. Nici măcar un bărbat atât de deosebit nu putea să trăiască aşa, retras în singurătatea lui.

Pentru moment, regizorul nu avea deloc timp pe care să-l consacre Jessaminei. Dar aceasta ştia că nu o uitase. Atitudinea provocatoare pe care o adopta de fiecare dată când vorbea cu ea, cât şi hotărârea care se citea în ochii lui erau de-ajuns s-o convingă. Atraşi unul de celălalt, erau totuşi despărţiţi de un conflict pe care nu reuşeau să-l rezolve…

Câteodată, Jessamine se simţea ca o victimă căreia un animal de pradă îi acorda o clipă de răgaz. De asta rămânea circumspectă, asistând rareori la şedinţele de turnare. Deocamdată, profita să facă un pic de turism cu Bennet. Servitorul, fericit şi mândru să-i arate locurile, se dovedi un ghid excelent.

Totuşi, în adâncul sufletului, tânăra femeie ştia că trebuia să plece. Dar cum putea să dispară din existenţa lui Marc? Nu putea suporta ideea să nu-l mai vadă.

„Nu încă, implora în sinea ei, nu încă!”

Capitolul 6

— Avem program astă-seară, anunţă Iris, veselă. Instalate pe verandă, actriţa şi Jessamine îşi făceau siesta după o masă bună în timp ce Matthiew, care nu avea să participe, preferase să rămână singur în salon. Cât despre Marc, el se grăbise să plece împreună cu Glenda Summerley şi tehnicienii să facă nişte încercări pentru o scenă de magie neagră care avea să se turneze cât de curând.

— Bennet şi Alberta ne propun să mergem să dansăm într-una din colibele care sunt folosite ca localuri de noapte, continuă Iris, şi eu una, am fost de acord. Jessamine, dacă n-ai altceva de făcut, n-ai vrea să vii cu noi?

Jessamine ezită în prima clipă. Îşi amintea de spusele lui Marc referitoare la asemenea localuri. îi spusese că acolo era o ambianţă caldă, care nu i-ar fi convenit unei persoane „încuiate”, ca ea. Dar astăzi, el nu era aici, aşa încât putea să-şi abandoneze obişnuita neîncredere.

— Chiar mi-ar plăcea, îi răspunse lui Iris cu entuziasm. Dar localnicii să nu ne considere intruşi.

— Fii liniştită. Bennet mi-a spus că cei de aici sunt nişte oameni foarte primitori.

Iris reuşi să-l convingă şi pe Matthiew, şi, nu după mult timp, cei trei plecară. „Discoteca”, să-i zicem aşa, se afla în pădure, la câţiva kilometri de sat. Nevăzând nicio maşină prin apropiere, Jessamine îşi spuse că trebuia să fie închis, dar Bennet o contrazise imediat:

— Nu, oamenii vin pe jos din sat. Intraţi, prieteni!

De cum trecură pragul, toate privirile se întoarseră spre ei. Alberta începu să râdă şi spuse:

— Nu sunteţi obişnuiţi ai localului. Nu au de multe ori ocazia să vadă albi intrând aici.

Curioasă, Jessamine şi însoţitorii ei începură să examineze locul. În încăperea nu prea spaţioasă, se distingeau mai mulţi bărbaţi decât femei. Podeaua era de

ciment şi lumina venea doar de la o lampă agăţată de tavan.

Deşi erau mese şi scaune împrăştiate, cei mai mulţi clienţi stăteau la bar sau rezemaţi de pereţi.

Preluând conducerea operaţiunii, Bennet comandă de băut şi se aşezară la o masă. Într-un colţ, un tonomat făcea tot timpul să se audă muzica singurului disc pe care-l avea.

— Nu se dansează? întrebă Jessamine.

— Nu prea des, şi nu înainte de a se găsi cineva care să spargă gheaţa, explică Bennet ridicându-se repede. Haide, Jessamine, cu siguranţă, eşti o bună dansatoare.

Tânăra femeie dansă cu el, apoi cu altcineva din cei aflaţi în local. Nu după mult timp, Matthiew şi Iris li se alăturară. Când discul se termină, oamenii îi aplăudară cu entuzaism pe dansatori.

Atunci, Iris, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora, propuse:

— Matthiew, cred că ar fi bine s-o inviţi pe Jessamine la dans.

Auzind aceste cuvinte, chipul actorului se întunecă, dar trebui să fie de acord, ca să nu pară nepoliticos. Fără prea mult entuziasm, o invită deci pe Jessamine.

— Pe mine mă amuză aici, pe tine nu? începu tânăra femeie cu precauţie.

— Nu, nu prea, veni răspunsul, pe un ton morocănos. Cred că-ţi dai seama că mi-e greu să mă simt în largul meu, în compania ta.

— Pentru că mai eşti încă furios, sau pentru că ai remuşcări? întrebă maliţios dansatoarea.

A

— Jessamine! îmi pare atât de rău pentru ce ţi-am făcut, exclamă Matthiew.

Vorbise cu atâta sinceritate, încât o impresionă.

— Nu ştiu ce m-a apucat, continuă el, dar n-am putut să mă abţin. Totuşi, ştiam cât se poate de bine că Glenda

avea să povestească mai departe ceea ce a aflat, şi o să-ţi facă rău.

— Să uităm incidentul ăsta, propuse pe un ton destins însoţitoarea lui.

— Jessamine, de ce să nu.

Se opri, şi o privi cu o expresie. vrednică de milă.

— Nu vreau să te hărţuiesc, dar nu ştii ce reprezinţi pentru mine. Eşti atât de frumoasă, atât de inteligentă.

— Matthiew, de ce ai atât de puţină încredere în tine? Iris mi-a spus că soţia te iubeşte.

— Nu pot să văd calm lucrurile, replică actorul, dezamăgit. Ştiu că ar trebui să am încredere în Zoé, dar. e din cauza lui Marc Power.

El reprezintă tot ce nu sunt eu: e renumit pentru inteligenţă, geniul lui creator. În timp ce eu n-am decât fizicul.

Tinerei i se făcu milă de însoţitorul său. Lipsa lui de siguranţă îl făcea atât de vulnerabil, încât ajunsese să-i deteste pe ceilalţi, închizându-se într-o singurătate amară.

Simţindu-se vinovată pentru tot, se strădui să-l încurajeze:

— Ai talent, Matthiew. Fizicul tău n-ar folosi la nimic dacă n-ai fi convingător în diferitele roluri pe care le interpretezi.

— Şi cine mă face convingător? Doar un regizor bun, interveni tânărul, cu asprime în glas.

— Trebuie să existe talent de la bun început, altfel nu te-ai descurca cu rolurile din filmele lui Marc.

— Da, dar trebuie să mă conducă cineva. Spre deosebire de alţi actori, care pot trece şi de partea cealaltă a camerei de filmat, eu n-aş putea niciodată să ajung un bun realizator.

— Doamne, şi te condamni pentru atâta lucru?

— Dacă merg aşa mai departe, până la urmă o să fii de acord cu mine! replică el cu ironie.

Făcu un efort să se liniştească, şi continuă pe un ton ferm:

— Scuză-mă, Jessamine, n-am dreptul să te plictisesc cu problemele mele. Să fim prieteni începând de azi.

Uimită de această bruscă şi totală schimbare în bine, tânăra femeie se opri din dans, şi, arborând cel mai frumos zâmbet, îl sărută cu blândeţe pe obraz. Iris Jensen, care-i observa de la distanţă, îi făcu semnul victoriei.

Cum muzica abia începuse din nou, Matthiew şi Jessamine se treziră deodată singuri pe ringul de dans. Femeia, conştientă de atenţia care li se acorda, fu surprinsă să constate că lucrul ăsta îi plăcea. Pentru prima dată, nu se simţea deloc intimidată de privirile celorlalţi.

Începu să danseze cum nu mai dansase niciodată până atunci. Purtată de ritmul muzicii, se ondula încet, cu ochii aţintiţi în cei ai partenerului de dans, cu un zâmbet plutind pe buzele întredeschise. În jurul ei, nu mai exista nimic.

Discul era pe terminate când Jessamine avu impresia difuză a unei ameninţări. Se uită în jurul ei, căutând cauza care îi pricinuia tulburarea, când deodată, chipul îi împietri.

Aşezat la o masă, Marc Power o contempla, cu un zâmbet enigmatic pe buze.

Fără s-o piardă din ochi, el se ridică şi se apropie de marginea ringului de dans, unde stătea Iris.

— Unde e Glenda? îl întrebă ea.

— S-a întors acasă cu unul dintre tehnicieni, răspunse Marc privind-o în continuare pe Jessamine.

Tânăra femeie simţi un fior. De când îl văzuse la masă, toată buna dispoziţie îi dispăruse, ca să lase locul unei tensiuni extreme.

— Vino să dansăm, Jessamine, îi ordonă regizorul în timp ce muzica începea din nou.

Jessamine ridică spre el o privire bănuitoare; nu o

invita la dans, îi ordona.

Ascultătoare, se apropie de el, cu părere de rău. Marc o îmbrăţişă imediat şi, câteva clipe, se înfruntară din priviri, nepăsându-le de atenţia cu care erau priviţi.

Pe urmă, Marc o antrenă într-un dans lent şi senzual. Cu trupul strâns lipit de al regizorului, Jessamine se sperie de senzaţia care se trezea în ea. Încordată de dorinţă, luptă totuşi ca să reziste tentaţiei.

— Se pare că farmecul lui Yates ţi-a risipit până la urmă pretinsele scrupule, murmură Marc cu voce gravă.

— Într-adevăr, nu refuz să dansez cu un bărbat sub pretextul că e însurat, replică imediat femeia. E cât se poate de onorabil, totuşi.

— Adevărat? răspunse Marc pe un ton sceptic. Cu toate astea, te-am văzut sărutându-l.

— A fost doar un gest de prietenie. Şi-a cerut în sfârşit scuze pentru felul cum s-a purtat.

— Atunci, totul merge din ce în ce mai bine, nu?

— Nu chiar aşa, dar, cel puţin am hotărât să ne înţelegem cât se poate de bine. Ai prefera să nu mai vorbim unul cu celălalt? Asta ar putea trezi bănuielile lui Zoé Pym, adăugă ea cu arţag.

— De fiecare dată când rosteşti numele lui Zoé, parcă laşi impresia de gelozie, remarcă gânditor regizorul. Şi mă întreb de ce. Să fii oare îndrăgostită de Matthiew?

Jessamine râse nervos.

— Nu. Credeam că-l iubesc, dar acum, ştiu că m-am înşelat. Voiajul la Malawi mi-a permis cel puţin să-mi descopăr adevăratele sentimente…

— Ai făcut bine că ai venit să te asiguri în legătură cu asta, spuse Marc pe un ton zeflemitor.

— După tot ce ţi-am spus despre mama, speram să înţelegi de ce mă port aşa.

— Te înţeleg foarte bine, Jessamine, spuse el fără grabă, dar asta nu înseamnă că sunt de acord. Te înşeli

dacă laşi hotărârea pe care ai luat-o să-ţi strice viaţa. Dar spune-mi, ce crede Matthiew despre despărţirea asta?

— Nu-şi va reveni curând întru totul, murmură tânăra femeie. Ştii foarte bine că ai o responsabilitate la fel de mare ca mine în povestea asta; e mistuit de gelozie. În mintea lui, tu eşti marele regizor, şi el. nu e decât un simplu actor.

— Nu se înşală, afirmă Marc. N-are stofă să reuşească altfel, decât în faţa camerelor de filmat.

— Ce crud eşti!

— De ce? Pentru că privesc realitatea în faţă? Nu pot să fac nimic pentru Matthiew. Ura lui exacerbată este din cauză că Zoé a fost amanta mea înainte de a-l cunoaşte. Din păcate, Matthiew şi cu mine suntem făcuţi să lucrăm împreună. Nu fac filmări decât cu cei mai buni actori, iar el caută cele mai bune roluri.

Auzind aceste cuvinte, tânăra femeie căpătă o expresie gânditoare.

— Ce păcat că Matthiew nu poate să considere filmările ca pe o muncă în echipă! oftă ea. În orice caz, ar trebui să ştie că mii de oameni se duc la cinematograf tocmai ca să-l vadă pe el.

— Tocmai asta nu-i convine: ar prefera să fie recunoscut de elită. Spune-mi, Jessamine, ce te face să te duci la un film?

— Ei bine, mă interesează subiectul filmului, regizorul. Ah, înţeleg ce vrei să spui!

— Da, de asta ţinea Matthiew atât de mult la tine. Faci parte din această elită, şi admiraţia ta pentru el i se pare miraculoasă.

— Voia doar să profite de mine. Înţelese tânăra femeie. Săracul, am făcut lucrurile şi mai grele pentru el!

— N-ai de ce să-l plângi, i-o tăie Marc, sec. Matthiew nu are decât ceea ce merită, şi noi nu-i folosim la nimic. N-are rost să te simţi vinovată faţă de el. Dar, am vorbit

destul despre el. Acum, fii atentă la muzică şi dansează!

Strângând-o mai tare în braţe, o conduse cu o mână fermă dar uşoară. Jessamine era pe deplin conştientă de trupul lipit de al ei. Numai teama de a nu semăna cu maică-sa o făcea să nu se abandoneze în braţele lui Marc.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă nerăbdător partenerul său. Linişteşte-te. De ce să nu accepţi inevitabilul?

— Cât timp sunt limpede la minte, nimic nu e inevitabil.

— Atunci, am să te fac să-ţi pierzi şirul gândurilor, ameninţă Marc cu un râs sardonic. Să ştii că sunt în stare de aşa ceva.

Jessamine era convinsă de asta, şi confuzia îi spori.

— Nu poţi să-mi respecţi dorinţele? îl întrebă cu demnitate.

În clipa aceea, era dureros de conştientă de fragilitatea împotrivirii ei, pentru că nu era prizoniera acelui bărbat, ci a firii proprii, senzuale şi profunde.

Fără să acorde importanţă spuselor ei, Marc o întrebă:

— Mai devreme te distrai, nu?

— Da, până când ai apărut tu, răspunse răutăcios tânăra femeie.

— Ei bine, dacă nu-ţi mai place aici, hai să plecăm! Ceilalţi pot foarte bine să se întoarcă fără noi.

Brusc neliniştită, Jessamine îşi privi însoţitorul în ochi, cu speranţa că-i va ghici intenţiile. Dar el nu lăsa nimic să se vadă. Nefiind în stare să-l refuze, se înclină, resemnată.

La ce bun să-i reziste? Marc Power obţinea totdeauna ce-şi dorea! Şi pe urmă, în adâncul sufletului, o voce îi şoptea că nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să rămână singură cu el.

O dată ajunşi în maşină, totuşi, teama începu să nu-i

dea pace. Numai să nu-i fi luat acceptarea drept o capitulare totală.

— Unde mergem? întrebă femeia, cu jumătate de glas.

— Te duc acasă. Nu te teme: dacă vrei, poţi să strigi după ajutor.

— Toată povestea asta e caraghioasă, murmură femeia.

Fără să spună nimic, Marc puse o casetă să cânte şi nu mai schimbară o vorbă. Încet-încet, Jessamine se liniştea. Pe furiş, aruncă o privire spre şoferul al cărui profil se detaşa în întuneric şi scoase un oftat. Situaţia părea de nerezolvat: n-ar fi fost niciodată mulţumită cu o simplă legătură, şi totuşi, Marc era o atracţie formidabilă pentru ea.

Când, în sfârşit, ajunseră, Jessamine se grăbi să iasă din maşină şi porni repede spre casă. Înainte de a avea timp să se îndepărteze, Marc o prinse de mână şi o sili să-l privească în faţă.

— Jessamine.

Femeia rămase nemişcată, privindu-l fix, cu o disperare mută.

Lângă ei, grădina era scăldată în lumina palidă a lunii. Numai clipocitul apei care se lovea de stânci tulbura liniştea deplină.

— Ce-i cu tine? întrebă încet Marc Power.

A

Îşi aşezase mâinile pe umerii ei şi o privea atent.

— Nimic, lasă-mă în pace. Nu. nu vreau să-ţi fiu amantă.

Un zâmbet fugar lumină chipul bărbatului, care răspunse cu blândeţe:

— Încă nu ţi-am cerut aşa ceva. Haide, vino să ne plimbăm. Îţi promit să mă supun dorinţelor tale.

Nefiind în stare să-i reziste, Jessamine îl lăsă s-o

prindă de mână şi porniră prin grădină.

— Ce părere ai, după seara asta tipic africană?

— E o experienţă deosebită să stau la un loc cu populaţia locală. La mine în ţară, nu-i posibil aşa ceva, mărturisi Jessamine renunţând la obişnuita ei rezervă.

Nu ştia dacă farmecul bărbatului sau noaptea o determina deodată să fie ea însăşi, fără artificii.

— Îţi place aici?

— Da. mult.

— Aş putea să te duc să vizitezi locurile, când o să am mai puţin de lucru, continuă Marc.

— Poate. veni răspunsul, vag.

Încercă să-şi elibereze mâna, dar regizorul o ţinea ferm.

— Niciun poate! Dansezi nemaipomenit de bine, şi vreau să te duc în cele mai bune cluburi.

Încă o dată, Jessamine încercă să-şi elibereze mâna. Surprinsă, constată că Marc îşi împletise degetele cu ale ei şi contactul acesta intim îi transmitea o emoţie stranie, ca şi cum ar fi chinuit-o un foc interior.

Acum, ajunseseră pe plajă.

— Să ne întoarcem, sugeră femeia, aparent cât se poate de calmă. Am mers destul de departe.

— Mie nu mi se pare, replică bărbatul.

Încet, el îi ridică bărbia.

— Marc…

— Nu-ţi fie frică… Jessamine, aş vrea să-mi acorzi o a doua şansă. Totul a început atât de rău pentru noi. Ar fi păcat să rămânem aici.

Cu o infinită delicateţe, o mângâie pe faţă. Jessamine simţi atunci o dorinţă nestăpânită trezindu-se în ea.

— Nici nu se pune problema, murmură ea cu glas înăbuşit.

— Te temi de o aventură fără perspectivă, nu-i aşa? Dar ţi-aş oferi mult mai mult de atât.

— Nu te cred, murmură Jessamine cu un glas abia auzit. Lasă-mă să plec.

— Nu imediat.

Bărbatul rămânea calm, impasibil. Totuşi, tânăra femeie putu să sesizeze o notă de furie în glasul lui.

— Trebuie să ştiulessamine. Mă doreşti, nu-i aşa? Atunci, de ce ţi-e teamă?

— Nu ştiu, dar mi-e frică, Marc!

— Sunt atât de înfricoşător?

Tulburată, îl privi câteva clipe. În lumina lunii, îi vedea clar chipul pe care se distingeau umbre misterioase.

— Nu de tine mă tem, ci de mine însămi, recunoscu femeia într-un moment de luciditate.

— Pentru că eşti o copilă pierdută, care nu ştie unde este, răspunse el cu un zâmbet tandru. Exemplul mamei tale îţi întunecă mintea! Până la urmă, Jessamine, eşti o persoană inteligentă. A venit timpul să ai încredere în mine. să ai încredere în tine însăţi! Te rog.

Impresionată de această rugăminte, Jessamine puse mâinile pe pieptul lui. Acum ştia ce simţea neclar în sinea ei, de când îl întâlnise. Sentimentele ei erau mai mult decât o simplă atracţie fizică. îl iubea, pur şi simplu.

Într-o străfulgerare, mai înţelese şi că regizorul o punea la încercare. În fond, nu simţea pentru ea decât o simplă dorinţă fizică. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, nu i-ar fi cerut niciodată un asemenea sacrificiu.

„Oh, se gândi în sinea ei, ar fi atât de simplu să cedez dorinţelor lui, ar fi atât de plăcut, dacă măcar m-ar iubi!”

— Nu, nu pot! murmură, cu glasul vibrând de disperare.

— De ce, Jessamine? Unde ţi-e curajul?

— Credeam că-mi înţelegi motivele, îi reproşă femeia, cu amărăciune.

— Ştiu că mă doreşti, afirmă Marc, implacabil.

Şi, parcă să-i dovedească asta, o strânse mai tare.

— Mi-ai promis, începu Jessamine stăpânindu-şi frisoanele de plăcere pe care le simţea.

— Am promis să mă supun dorinţelor tale, şi vrei să te sărut, o întrerupse bărbatul cu o voce gravă.

Avea dreptate. Deja se strângea lângă el, cerând sărutul atât de aşteptat. Când se aplecă spre ea, tânăra femeie nu mai încercă să-i reziste.

Curând, o tulburare de nedescris o cuprinse, şi creştea puţin câte puţin. O săruta cu atâta patimă, cu atâta ardoare!

Jessamine îi răspunse din toată inima, înfigându-şi degetele în părul lui blond, arcuindu-şi trupul lipit de al lui.

— Lasă-mă să te mai sărut, vreau să te acopăr cu sărutări, şopti Marc explorându-i febril formele voluptuoase.

Apoi, o îmbrăţişă cu patimă, începând să-i descheie nasturii rochiei. Copleşită, femeia nu se mai stăpânea, încurajându-l să continue. Era aproape dezbrăcată când, deodată, se auzi o voce din fundul grădinii.

— Marc, unde eşti?

Capitolul 1

Marc făcu un efort să nu tragă o înjurătură.

— Am auzit că a venit o maşină, dar cine-ar putea să fie? Iris n-ar face aşa ceva.

Vocea se auzi din nou.

— Marc, eşti acolo?

Regizorul se îndepărtă imediat. Jessamine îl urmări, punându-şi hainele în ordine, cu obrajii roşii ca racul.

— Pe aici! spuse regizorul în direcţia siluetei care părea că şovăie pe drumul ce-l avea de făcut. Zoé, draga mea, când ai venit?

Aşadar, era Zoé Pym! Cuprinsă de o nelinişte greu de definit, Jessamine o privi pe actriţă apropiindu-se.

— Abia am ajuns, răspunse Zoé. Glenda mi-a spus că te găsesc aici, cu siguranţă.

Deodată, nou-venita o văzu pe Jessamine, care stătea puţin mai la distanţă.

— Ah, Marc, îmi pare rău, nu ştiam că eşti cu cineva. Glenda nu mi-a spus nimic… Sper că nu v-am deranjat, nu?

— Ba da, ca să fiu sincer! răspunse Marc ironic. Zoé, ţi-o prezint pe Jessamine Giliray. Jessamine, ea este Zoé Pym.

— Tu eşti Jessamine! Dar Glenda mi-a spus că.

Zoé tăcu o clipă, apoi, cu o voce uşurată, continuă:

— N-are nicio importanţă. Sunt încântată să te cunosc.

— Şi eu.

Jessamine îi zâmbi, puţin încordată. Încă o dată, Glenda nu putuse să-şi ţină gura! Ce o făcea, până la urmă, pe secretară, să semene atâta discordie în jurul ei?

Glasul lui Marc îi întrerupse şirul gândurilor.

— De ce n-ai anunţat că vii, Zoé? Matthiew ar fi rămas să te întâmpine.

— Voiam să-i fac o surpriză, recunoscu actriţa oftând, tristă. A fost o prostie din partea mea.

„O prostie care se putea termina rău”, completă în sinea ei Jessamine, cuprinsă de compasiune.

Acum înţelegea de ce Marc o făcuse să treacă drept prietena lui, pentru moment. Era clar că Zoé se simţea uşurată văzându-i că alcătuiau un cuplu.

— Cum ai venit aici? întrebă regizorul.

— Am împrumutat o maşină, bineînţeles!

— E drept, câtă vreme ai vârsta care se cere pentru aşa ceva. glumi Marc. Haideţi să intrăm în casă!

Jessamine vru s-o ia înainte, dar Marc o prinse de braţ cu un gest posesiv. Bănuind că făcea asta din cauza lui Zoé, nu protestă.

De altfel, îi era recunoscătoare acesteia din urmă că intervenise la timp. Altfel, fără îndoială că i-ar fi cedat regizorului.

La gândul ăsta, se cutremură.

— Totul e bine, Jessamine? întrebă încet Marc, când Zoé se îndepărtase.

— Bineînţeles, răspunse cu răceală cea întrebată.

Bărbatul luă mâna de pe umărul ei. Fără să-l vadă la faţă, tânăra femeie ştiu că se întunecase.

— Nu-ţi face griji, începu el din nou. Vom avea din nou ocazia să rămânem singuri şi…

— Nu, niciodată, spuse calm Jessamine. Lasă-mă în pace, de-acum înainte.

— Prostuţo! şopti el cu blândeţe.

Crezi că o să renunţ acum? După tot ce s-a întâmplat?

— Destul! imploră tânăra femeie uitându-se în direcţia lui Zoé, temându-se ca aceasta să nu surprindă frânturi din discuţia lor. Dar actriţa mergea mult în faţă, fără să le acorde nicio atenţie.

— Vom mai avea ocazia, repetă Marc. Şi nimeni nu va mai veni să ne deranjeze data viitoare.

— Nu va mai exista nicio. „Data viitoare”, spuse Jessamine cu amărăciune în glas.

Suferea respingându-l aşa pe regizor, însă ştia că, dacă îi ceda, ar fi regretat.

Stânjeneala îi crescu şi mai mult atunci când ajunseră în sfârşit în casă, unde-i aştepta Glenda. În lumina puternică, obrajii ei roşii şi dezordinea ţinutei arătau că se întâmplase ceva. De cum o văzu, ochii verzi ai secretarei aruncară spre ea fulgere furioase. Cât despre Zoé, ea părea în acelaşi timp stânjenită şi încântată. Jessamine preferă să dispară repede, înainte ca situaţia să devină de nesuportat.

Cu inima grea, se duse în camera ei, şi avu grijă să încuie uşa. Totuşi, precauţia asta nu folosea la nimic. Trebuia să se teamă de ea însăşi, nu de Marc!

Se întinse în sfârşit pe pat şi rămase lungită, cu ochii

rătăciţi în gol. „Îl iubesc”, îşi spuse, disperată.

Măcar de-ar simţi şi el la fel! Dar nu trebuia să se aştepte la aşa ceva: Marc Power nu era în stare să iubească. Avea un temperament pasional doar atunci când era vorba de munca lui, în rest era un om rece, un intelectual pentru care emoţiile treceau pe planul doi.

Deodată, o uşoară bătaie în uşă o făcu pe Jessamine să tresară. Auzi glasul lui Marc, care o chema încet. Ţinându-şi respiraţia, văzu clanţa mişcându-se. Avea să insiste?

După câtva timp, zgomotul paşilor lui o anunţă că renunţase. Dar nu se simţi întru totul uşurată. Ştia că nu era omul care să spargă uşa sau să ameninţe. Prefera să folosească viclenia, şi să aibă răbdare. În asta consta forţa lui! Departe de a încerca s-o domine, el aştepta să-i aparţină.

Jessamine întinse mâna să stingă lumina. Voia să rămână în întuneric, cu toate că n-ar fi putut să adoarmă. Prea multă tristeţe o apăsa, o tristeţe imensă şi fără scăpare. îl găsise pe bărbatul vieţii sale, care îi refuza ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume: căsnicia şi siguranţa.

A doua zi, de pe pontonul pe care stătea, Jessamine o privea pe Zoé care înota spre ea. Se însera, dar era încă destul de cald ca să stea afară.

După o noapte agitată, Jessamine se sculase târziu dimineaţa, şi la trezire nu-i găsise decât pe servitori în casa goală. De atunci, timpul se scursese foarte încet pentru ea: făcuse baie, profitase de soare, şi făcuse chiar un pic de schi nautic. Încet-încet, un calm înşelător, care semăna mai mult cu o năucire, puse stăpânire pe ea.

Până la urmă, reuşise să ia o hotărâre. A doua zi, când avea să fie mai odihnită, va organiza pregătirile pentru întoarcerea în Africa de Sud, căci concluzia era cât se poate de clară: să rămână, n-ar fi folosit la nimic bun, ar fi dărâmat-o.

Reveria tinerei femei fu întreruptă de Zoé, care se căţăra pe ponton. Nu fără ciudă, observă că actriţa era frumoasă cu părul ei roşu, cu ochii minunaţi de chihlimbar şi pielea atât de albă. De ce să fie uimită că Marc fusese cucerit de farmecul ei?

Alungându-şi din minte gândul acesta, Jessamine îi zâmbi lui Zoé.

— Apa e nemaipomenită, remarcă actriţa. Te-ai convins şi tu de asta, pe ziua de azi?

— Da, încuviinţă Jessamine.

— Speram să te văd azi-dimineaţă, dar am plecat înainte să te trezeşti. Ţineam atât de mult să asist la filmări! mai ales că Matthiew trebuia să joace azi o scenă capitală.

După o scurtă ezitare, continuă:

— Am. Am impresia că te-am deranjat aseară. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i absolut nimic, o linişti tânăra femeie. Pe moment, am fost luată pe nepregătite, dar acum totul este în ordine.

— Mulţumesc, ştiu cât de stânjenitoare poate să fie o asemenea situaţie.

Jessamine ridică din umeri şi întoarse privirea spre lacul acoperit de pâclă.

— Ah, n-a fost decât un joc nevinovat. spuse ea pe un ton detaşat.

— Nu atât de nevinovat, sper, altfel Glenda Summerley s-ar grăbi să-ţi ia locul! ripostă Zoé. Lui Marc nu cred că-i place, dar nimic nu o poate opri pe Glenda. Ştii că a ajuns chiar să facă insinuări pe seama ta şi a lui Matthiew? Femeia asta seamănă discordie şi nu se poate abţine să nu facă rău, chiar dacă nu are nimic de câştigat.

— Probabil a făcut-o din gelozie, spuse Jessamine pe un ton neutru.

— S-ar putea, încuviinţă Zoé, dar asta nu-i o scuză.

Are un mare talent să-i atingă pe ceilalţi în punctele cele mai sensibile. Vezi tu, căsnicia mea scârţâie un pic, şi Glenda ştie foarte bine că Matthiew vrea cu orice preţ să dovedească.

Lăsă fraza neterminată.

— Cred că te plictisesc cu poveştile mele, reluă ea, confuză. Pe scurt, eram puţin îngrijorată, şi în acelaşi timp fericită să ştiu că eşti împreună cu Marc.

Hotărârea se citea pe chipul actriţei. „Uite exact femeia de care are nevoie Matthiew!” îşi spuse Jessamine. Zoé cunoştea foarte bine punctele slabe ale soţului, şi era hotărâtă să nu-l lase să distrugă mariajul lor.

Deodată, actriţa se nelinişti.

— Nu e timpul să ne întoarcem? întrebă ea, uitându-se la cer.

Tânăra femeie aprobă şi porniră spre casă, fără să mai schimbe niciun cuvânt. Jessamine era neliniştită la gândul că trebuia să treacă peste seara asta, pentru că o simţea pe Glenda gata să strecoare una dintre remarcile ei perfide.

Bănuielile i se confirmară. Atunci când rămase singură pe terasă, după cină, secretara veni la ea.

— M-ai acuzat de defăimare, începu brusc Glenda, dar atitudinea ta lasă unele dubii despre moralitate.

— Dacă faci aluzie la Marc… replică Jessamine pe un ton rece, am dreptul să ies cu cine-mi place, nu?

— Da. fără îndoială. Te-ai gândit că ar fi o pradă mai uşoară decât Matthiew, nu? o luă peste picior secretara.

— Nu aşa aş vorbi despre Marc, replică tânăra femeie. Marc face ce vrea, cred că ţi-ai dat seama, nu?

Nu crezu că mai era nevoie să adauge că n-avea de gând să aibă o legătură cu regizorul.

— Este bărbat, şi ia ce i se oferă, spuse Glenda, cu ochii scânteind de furie. În plus, ştii de ce e atât de interesat de tine, nu-i aşa? Face asta pentru Zoé Pym, ca

să nu afle adevăratul motiv al prezenţei tale.

— În cazul ăsta, mi se pare că ai putea să-i respecţi dorinţa.

— Marc şi cu mine suntem de acord să jucăm jocul. Dar tu, n-ai de ales: participarea ta este doar o slabă compensaţie a prezenţei tale printre noi!

După aceste cuvinte, Glenda se îndepărtă, arborând un zâmbet triumfător. Jignită de asemenea clevetiri, Jessamine îşi propuse imediat să telefoneze a doua zi la Blantyre ca să se informeze despre posibilităţile de plecare.

Restul serii, avu impresia că suportă un adevărat supliciu. Dacă juca teatru în faţa lui Zoé, trebuia să-i zâmbească lui Marc, să discute cu el. Din fericire, prezenţa invitaţilor o scăpă de o întrevedere între patru ochi cu regizorul.

Mai târziu, după ce se duse la culcare, Jessamine nu-şi găsi somnul. Degeaba asculta cu atenţie clipocitul apei din lac şi se lăsa legănată de zgomotul surd al tam-tamurilor, chipul lui Marc o obseda. Se simţea plină de dragoste pentru el, şi simţea cu acuitate nevoia atingerii mâinilor şi a sărutărilor lui.

Imaginea lui Marc era atât de prezentă în mintea ei, încât nu fu deloc surprinsă când auzi bătăi în uşă. Ştia deja că era el.

Chiar înainte de a avea timp să aprindă lumina, uşa se deschise.

— Încă nu dormi, Jessamine? murmură Marc, care se apropie nonşalant de pat.

Apoi, se opri s-o contemple, cu un zâmbet pe buze. Curios lucru, deşi era speriată de prezenţa lui, femeia se simţea foarte fericită. Ştiindu-l acolo, era de-ajuns ca să scape de incertitudinile şi de frământările proprii.

— Nu cred că ospitalitatea îţi dă voie să intri aşa în camera mea, murmură, timidă.

— Aşa crezi? întrebă nou-venitul, zâmbind în continuare.

Pe urmă, veni să se aşeze pe marginea patului şi o sclipire de veselie i se aprinse în ochi, în vreme ce o examina pe tânăra femeie.

— Ce vrei? întrebă ea, puţin speriată.

— Ar trebui să-ţi dai seama.

Jessamine simţi că o cuprinde panica.

— Marc, te rog. Nu face din mine ce nu vreau! îl imploră.

Regizorul se încruntă.

— Haide, Jessamine! Vreau numai să te ajut să-ţi descoperi adevărata fire, replică el cu cruzime, dar să nu crezi că sunt gata să plătesc preţul pe care-l ceri ca să te am! N-ai să reuşeşti să mă convingi niciodată.

Femeia primi cuvintele acestea ca pe o palmă. Până acum, sperase să-şi schimbe părerea, dar speranţa o părăsea definitiv.

Cu un glas fremătând de furie, replică:

— În orice caz, eşti ultimul bărbat pe care mi l-aş dori să-mi fie soţ! Nu eşti capabil de dragoste, sau măcar de încredere. Fii liniştit, nici nu mă gândesc să mă mărit cu tine. Nici măcar să am o legătură cu tine. De altfel, ţi-am spus asta ieri seară.

— Ieri seară. Am fost deranjaţi ieri seară, murmură interlocutorul.

Deodată, trase cearşaful care o acoperea, şi o contemplă câteva clipe.

— Din fericire, putem în sfârşit să continuăm de acolo de unde am întrerupt.

— Aşadar, nu asculţi niciodată ce-ţi spun?! exclamă Jessamine, cu amărăciune.

— Nu, pentru că mă doreşti, răspunse regizorul fără menajamente.

Spunând cuvintele astea, se aplecă încet spre ea şi-i

mângâie cu buzele decolteul de dantelă fină.

Tulburată, simţindu-şi slăbind rezistenţa, tânăra femeie protestă:

— Foloseşti nişte arme necinstite, Marc.

— Cine vorbeşte despre arme? Suntem în aceeaşi tabără, Jessamine. De ce m-ai evitat toată seara? adăugă el cu asprime.

— Pentru că nu vreau să cedez avansurilor tale, răspunse ea încercând să-şi recapete calmul. De altfel, m-am hotărât să plec chiar mâine, şi vreau să mă întorc acasă fără nicio amintire.

— Se poate, dar mai ştiu că trupul tău mă cheamă. Îmi dau seama de asta de fiecare dată când te ating, Jessamine.

Cu înflăcărare, dădu la o parte cearşaful şi o îmbrăţişă.

— Marc! protestă tânăra femeie, încercând să-l respingă.

— Mai târziu, vorbim mai târziu, promise bărbatul. Deocamdată, am nevoie să te simt, să te ating. Ah, Jessamine, niciodată până acum n-am simţit o dorinţă atât de puternică pentru o femeie. Vreau să fii a mea, pe de-a întregul a mea.

Buzele lui acoperiră încet chipul Jessaminei, apoi, cuprins de ardoarea dorinţei sale, o sărută pasional. Sub efectul sărutărilor lui, tânăra femeie îşi uită toate reţinerile. Conta numai gura lui Marc, mângâierile lui generoase.

Bărbatul se dezbrăcă aproape fără ca ea să-şi dea seama. Când fu cu totul dezbrăcat, femeia îi admiră trupul superb.

— Eşti atât de frumoasă! şopti Marc întinzându-se lângă ea. Nu-ţi poţi închipui câte am îndurat astăzi. Nu puteam să mă gândesc decât la tine.

— Marc, murmură ea, în timp ce o lua din nou în

braţe.

Inevitabil, Jessamine se simţea cufundându-se împreună cu el într-un abis de plăcere. Ştia că nu se putea opri, că nu voia să se oprească. Nimic nu mai conta în afară de ofranda trupului ei, pe care o oferea celui pe care-l iubea mai presus de orice.

Mâinile lui Marc o mângâiară cu ardoare, trezind la trecerea lor scântei de plăcere. Curând, tânăra femeie ştiu că avea să i se dăruiască. O străbătu un fior.

— Jessamine, te doresc. murmură bărbatul îndrăznind o mângâiere intimă.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, tânăra femeie se gândi la mama ei şi la consecinţele gestului său. Ce-i va mai rămâne, atunci când relaţia lor va lua sfârşit? Nimic, nici măcar o umbră de mândrie!

O cuprinse o imensă disperare şi, din adâncul fiinţei, se revoltă:

— Nu, nu! Te rog, nu trebuie să faci asta!

Surprins de reacţia ei, Marc rămase deodată nemişcat.

Chipul Jessaminei era palid, ochii fără nicio expresie.

— De ce eşti atât de înspăimântată?! exclamă regizorul, nevenindu-i să creadă.

Redevenind stăpân pe el însuşi, reuşi să se întindă lângă tânăra femeie. Aceasta închise ochii. Nu simţea nicio liniştire, doar o imensă părere de rău.

A

— Îmi pare rău, începu ea cu glas istovit.

Marc se mărgini s-o privească, cu ochii sclipind de o furie stăpânită.

— Îmbracă-te! ordonă el sec. Pe urmă, stăm de vorbă.

Capitolul 8

Cu un gest obosit, Jessamine se ridică şi îşi aranjă cămaşa de noapte. Pe urmă, rămase aşezată pe marginea patului într-o atitudine de prostraţie.

— Atunci?. Întrebă Marc pe un ton glacial.

Năucită, ridică ochii spre el. O privea implacabil, cu o expresie rece.

A

— Îmi pare rău, eu.

— Cel puţin, recunoşti că greşeşti, i-o tăie cineastul.

— Marc, nu pot să-ţi fiu amantă. Uită de mine! Glasul i se frânse. Îşi dădea seama că era pe cale se renunţe la unica ei şansă de fericire.

— Te încăpăţânezi să vrei neapărat să te măriţi, nu-i aşa? Nu-i o noutate un asemenea şantaj. Jessamine, mă decepţionezi. Ţi-am spus, n-am să cedez niciodată. Altfel, m-aş întreba toată viaţa dacă te-ai căsătorit cu mine din dragoste sau doar ca să fii respectabilă. Cum aş putea să am încredere în tine?. Jessamine, nu, nu plânge!

În ochii tinerei femei apăruseră lacrimi. Marc întinse mâna s-o liniştească, dar şi-o retrase imediat, ştiind că un asemenea gest n-ar fi ajutat la nimic.

Jessamine plângea aşa cum numai femeile plâng uneori, cu lacrimi de disperare care îi curgeau neîntrerupt pe obraji, lacrimi pline de o suferinţă greu de exprimat.

La un moment dat, femeia reuşi să se calmeze. Cu ochii învăluiţi încă în lacrimi, îl privi cu amărăciune.

— Iartă-mă.

— N-are rost să-mi dai explicaţii. Lacrimile tale îmi sunt de-ajuns. Îţi promit că n-am s-o mai iau de la capăt. Eşti mulţumită?

— Mulţumesc.

Din glasul ei răzbătea o uşurare amestecată cu regret.

— Acum, culcă-te şi aşteaptă-mă! îi ordonă. Mă duc să-ţi caut ceva care să te facă să-ţi revii.

Ascultătoare, Jessamine se afundă în patul ei. Se simţea golită de orice emoţie.

Câteva clipe mai târziu, Marc se întorcea cu un pahar

în mână.

— Ştiu că nu-ţi place coniacul, aşa că ţi-am adus un whisky. Trebuie să fi îngheţat. Are să te încălzească şi o să adormi repede.

— Mulţumesc, repetă Jessamine luând paharul.

Bău o înghiţitură şi făcu imediat o strâmbătură. Pe urmă, privindu-l pe regizor, întrebă, gânditoare:

— Marc, tu ce-o să faci?

— Eu? Am să termin sticla de whisky în noaptea asta, şi mâine o să fiu într-o dispoziţie groaznică, răspunse el sobru.

A

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Ar fi trebuit să te ascult, dar a fost mai presus de mine. M-am lăsat purtat de pasiune. N-o să se mai întâmple aşa ceva.

A

— În orice caz, am să plec mâine-poimâine, murmură ea.

Chipul lui Marc se încordă.

— Nici nu se pune problema! Trebuie să rămâi. Pentru Zoé. Dacă pleci acum, o să-şi pună o sumedenie de întrebări. Nu vreau să afle nimic. Dar nu-ţi face griji, nu-ţi mai cer să joci teatru. Lui Zoé i se va părea firesc să te las în pace în timpul filmărilor, doar cunoaşte meseria asta.

Jessamine era prea obosită ca să mai gândească. În plus, ideea de a pleca din Malawi, de a nu-l mai vedea pe Marc, era de nesuportat.

— Bine, am să-mi prelungesc şederea până la plecarea ei, acceptă femeia cu voce ştearsă.

Marc încuviinţă, clătinând din cap.

— Acum, încearcă să dormi. Noapte bună.

Înainte de a ieşi, se întoarse să adauge:

— N-ai de ce să te temi, Jessamine, dar eşti singură. Mai gândeşte-te la asta!

Ieşi închizând uşa cu grijă, şi Jessamine rămase nemişcată, cu ochii pironiţi în gol.

Mult timp după aceea, stinse lumina, copleşită de oboseală. Marc avea dreptate: pentru ea începea o singurătate prelungită.

Regizorul se ţinu de cuvânt: în cursul săptămânilor următoare, se adânci în munca lui, cerând şi echipei aceeaşi îndârjire. Le inducea tuturor o asemenea energie, încât nimeni nu protestă.

Jessamine ştia că Marc se culca târziu şi se trezea devreme, şi atunci când ajungea pe platoul de filmare vedea bine că nu precupeţea niciun efort să facă ce avea de făcut. Scenele se turnau în timpul cel mai scurt, şi chiar atunci când camerele nu filmau, regizorul nu stătea degeaba. Făcea totdeauna în aşa fel încât să discute cu un tehnician sau să dea un sfat vreunui actor.

Totuşi, Jessamine nu se ducea decât rareori să-l vadă, şi asta doar ca s-o tragă pe sfoară pe Zoé. De fiecare dată, simţea o bucurie amestecată cu durere; ştia că, de-acum, nu putea să-l mai vadă decât de la distanţă.

La gândul acesta, o suferinţă ascuţită îi sfâşia inima, mai ales atunci când surprindea vreo urmă de încordare pe chipul lui Marc. Cu părere de rău, se gândea atunci că ar fi fost mai bine să-l liniştească. Seara, rămânea mult timp trează, în căldura patului, tulburată de amintiri recente. Nu putea să uite mângâielile regizorului, era mai presus de puterile ei.

Cu toate astea, făcea mari eforturi să nu le arate celorlalţi sentimentele pe care le trăia. Singura dovadă a supliciului pe care-l trăia era slăbirea subită. Părea şi mai fragilă decât înainte, şi trebuia să admită că îi stătea bine. Dacă cineva se neliniştea de sănătatea ei, femeia punea pierderea în greutate pe seama căldurii şi mâncării.

Mult timp, Marc Power şi Jessamine se evitară, într-un acord tacit. De altfel, cineastul era copleşit de diverse

probleme, hărţuit de ziariştii mereu în căutarea unor subiecte de scandal. Ca să aibă grijă de viaţa privată a vedetelor sale, până la urmă interzisese accesul presei în locurile de filmare.

În ansamblu, reporterii fură mai degrabă decepţionaţi; totuşi unii se încăpăţânară să rămână acolo, şi răbdarea le fu curând recompensată.

Într-adevăr, Iris Jensen şi un alt actor se duseră în pădurea virgină ca să caute acolo un artizan care făcea gravuri în lemn de abanos. Pe drum, întâlniră o procesiune alcătuită din băieţi care fuseseră supuşi unui ritual de iniţiere, şi încercară să-i fotografieze. Urmă o busculadă fără urmări neplăcute… pentru că puştii le cereau bani. Ziariştii, bineînţeles, erau acolo. Imediat, imortalizaseră incidentul. Sub titluri mari, îmbietoare, ei insinuaseră că Marc Power profita de ospitalitatea din Malawi ca să-i exploateze pe locuitorii de acolo. Vorbeau chiar despre evacuarea unui sat, ca să facă loc pentru filmarea unei scene.

— Marc, dac-ai şti ce rău îmi pare pentru ce-am făcut! exclamă Iris după apariţia articolelor, în timp ce toţi erau adunaţi pe terasă.

— Păstrează-ţi tiradele pentru camerele de filmat, îi replică Glenda pe un ton batjocoritor. În orice caz, am trimis deja o dezminţire.

— Nu te mai gândi la asta, Iris, completă Marc cu blândeţe.

— Dar povestea asta poate să fie un scenariu de film, insistă actriţa. Publicul ne va crede în stare de orice.

— S-o întrebăm pe Jessamine ce părere are. La urma urmei, ea trebuie să aibă o privire mai limpede decât noi, propuse Glenda.

— Ce părere ai, draga mea? o întrebă Marc.

Conştientă de prezenţa lui Zoé, Jessamine îi zâmbi regizorului.

— Ei bine, cred că reputaţia ta îi va face pe cei mai mulţi să considere că nu-i decât o bârfă. Oamenii au citit Continentul dezlănţuit, şi ştiu că locuieşti aici şi îi respecţi pe locuitori.

— O declaraţie foarte loială, comentă Glenda cu glas mieros. Nu-i aşa, Marc?

— Loială şi fidelă, calităţi indispensabile unei bune soţii, încuviinţă regizorul cu o sclipire ironică în ochi. Să fie asta noua ta tactică să mă aduci la sentimente mai onorabile… draga mea?

— Cine nu încearcă nu reuşeşte, nu rămase Jessamine datoare cu răspunsul.

Răspunsul acesta provocă un râs general.

— Şi ce-i cu acest faimos sat unde urmează să turnăm? întrebă Jessamine.

Marc se ridică, nerăbdător.

— Ne-au fost acordate toate autorizările necesare. Am purtat negocierile personal, şi am angajat câţiva localnici ca figuranţi. De altfel, acum trebuie să mă duc să am grijă de ultimele aranjamente. N-are rost să vii cu mine, Glenda.

— Cu atât mai bine, răspunse secretara râzând, am oroare de locurile astea.

— Cu atât mai bine, repetă Zoé, maliţioasă, pentru că Marc şi Jessamine vor avea de gând să fie singuri amândoi, odată şi odată.

— Jessamine va aprecia, de bună seamă, vizita asta, adăugă Iris. Şi ei îi place foarte mult Africa.

Atunci, regizorul se întoarse spre Jessamine.

— Vino, draga mea. Să mergem.

La aceste cuvinte, Glenda se întunecă, sub privirile amuzate ale celor două actriţe. Cât despre Jessamine, era mişcată de intervenţia lor, dar puţin încurcată: trebuia să aleagă între a-l însoţi pe Marc Power, sau să rişte să trezească bănuielile lui Zoé. Of, nu-i plăcea deloc comedia

asta!

Fără un cuvânt, îl însoţi pe Marc la maşină, privindu-l pe furiş. Chipul întunecat al cineastului nu-i spunea nimic…

Când veni să-i deschidă portiera, el exclamă deodată:

— Ah, femeile astea! Cum o să mergi pe unde avem de-ajuns cu asemenea încălţări?… Dar nu mai ai timp să-ţi iei altceva! Urcă!

Câteva secunde, rămase lângă maşină, privindu-şi fix pasagera. Neliniştită, Jessamine îşi examina ţinuta. Bineînţeles, nu era ceea ce-i trebuia acum. În perspectiva unei seri liniştite petrecute pe terasa de pe malul lacului, îşi luase sandale fine cu toc, asortate cu costumul. Părul minunat era ridicat într-un coc sofisticat.

Hotărându-se să înfrunte privirea lui Marc, ridică ochii şi se înroşi imediat văzându-l că o examina cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ţi-e teamă de compania mea, Jessamine? o întrebă cu blândeţe.

Tânăra femeie ridică din umeri, stânjenită, apoi, adunându-şi tot curajul, îi zâmbi deschis.

— Mi-ai făcut o promisiune, îi aduse aminte.

— Ai dreptate. Să mergem.

Rămaseră tăcuţi, amândoi. Acum, dacă nu mai avea nicio şansă să-l cucerească, Jessamine nu mai avea decât o singură grabă: să se îndepărteze de el, să nu-l mai vadă.

Şi totuşi, nu putea să nu simtă o profundă nostalgie. împărţiseră atât de puţine lucruri până acum! Nu avuseseră parte de plăcerile dragostei, nici de deznodământul pe care-l promitea atracţia reciprocă, nici de momente de tandreţe, nici de discuţii fără sfârşit. Ar fi vrut atât de mult să râdă cu el, să-i devină complice. Însă viaţa hotărâse altfel!

Fără să-şi dea seama, îşi strânse pumnii.

— Linişteşte-te, spuse Marc cu nonşalanţă. Am să-mi

ţin promisiunea.

— Sunt sigură de asta, replică tânăra femeie, plictisită.

El râse aspru.

— Ascultându-te, am impresia că nu-ţi pare la fel de rău ca mie. Sper, cel puţin, că-ţi dai seama de privilegiul pe care-l ai? E prima oară când fac o asemenea promisiune unei femei!

Jessamine întoarse capul. Să stea lângă el era o asemenea tortură, încât nu îndrăznea să-i înfrunte privirea.

— Ai făcut promisiunea din cauza lacrimilor mele, murmură femeia.

— Da. Pentru că nu erau lacrimi mincinoase. Păreai convinsă că vei muri dacă accepţi să-mi fii amantă.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, spuse ea, negăsind un alt răspuns.

— Văzându-te, nu s-ar spune!

— Totuşi, te asigur că sunt sinceră.

Adoptase un ton distant, de teamă să nu-i ghicească disperarea.

Marc se mărgini să râdă din nou, un râs de convenienţă, şi continuară drumul fără să-şi mai spună niciun cuvânt.

Când ajunseră în sat, se înnopta. Lăsară maşina la o oarecare distanţă de colibe şi continuară drumul pe jos. Sandalele Jessaminei se înfundau în pământ, şi fu nevoită să se oprească de mai multe ori ca să-şi scoată nisipul şi să scape de mărăcini.

— Te descurci singură sau ai nevoie de ajutor? întrebă Marc cu o curtoazie glacială.

— Mulţumesc, mă descurc singură, răspunse tânăra femeie pe acelaşi ton.

Când ajunseră în sat, femeii i se stârni curiozitatea, şi aproape uită de dificultăţile pe care le avea cu mersul.

— Nu cunoşteai aspectul ăsta al Africii, nu? întrebă

regizorul, care făcea şi el parte din fascinaţia momentului.

— Până acum, n-am mai fost niciodată într-un sat african. Ce-i cu gardul ăla? întrebă ea arătând o împrejmuire.

— E cimitirul. Foişorul înalt pe care-l vezi dă posibilitatea gardienilor să aibă grijă ca nimeni să nu vină să tulbure liniştea morţilor.

Nu peste mult timp, locuitorii satului le veniră în întâmpinare şi Marc stătu de vorbă cu ei într-un dialect african. Cu toate dificultăţile de a se înţelege, ambianţa era plăcută şi negocierile se desfăşurară într-un climat de bunăvoinţă şi respect reciproc.

Cât despre Jessamine, ea trebui să răspundă numeroaselor întrebări pe care le puneau tinerele, care erau curioase să afle mai multe despre viaţa ei. îi cerură lămuriri despre vârstă, despre haine, viaţa privată, şi curios lucru, se interesară şi de problema bronzului tinerei femei.

Când ajunseră la subiecte mai serioase, cum ar fi salariul sau preţul hainelor, Jessamine, încurcată, minţi.

Îi era ruşine să le spună adevărul, cât timp cele mai multe trăiau aproape dezbrăcate de tot.

— E un semn de generozitate din partea ta să le minţi, observă Marc atunci când se pregăteau să plece.

— Mi-a fost puţin ruşine…

— Evident, în ţara ta, lucrurile sunt văzute în conformitate cu criteriile occidentale, şi nivelul de viaţă e altfel; aici, nivelul de trai e foarte coborât, dar Malawi este în plină dezvoltare. De altfel, locuitorii au întâmpinat foarte bine turnarea filmului, pentru că în felul ăsta vor putea primi nişte bani.

— Şi când te gândeşti că ziarele te consideră un exploatator! remarcă Jessamine, gânditoare.

— Să nu-mi spui că te interesează reputaţia mea, replică cineastul pe un ton batjocoritor.

Ea nu răspunse. Pentru prima oară, se întrebă dacă regizorul se îndoia de faptul că îl iubea. Şi dacă ar afla asta, cum ar reacţiona? Ar compătimi-o? Dar nu, Marc n-ar crede-o niciodată sinceră.

Oftând, Jessamine continuă să meargă în urma însoţitorului ei. Acum era întuneric, şi nu avea niciun alt reper în afară de cămaşa lui Marc, care era o pată albă în obscuritate.

— Jessamine, te împiedici mereu. lasă-mă să te ajut, sau consideri propunerea mea o ofensă? întrebă bărbatul întorcându-se spre ea.

— Nu văd absolut nimic! exclamă Jessamine. Dacă continuu aşa, o să-mi sucesc gleznele, cu tocurile astea blestemate!

— În tot cazul, au fost de mare efect pentru femeile din sat. Vrei să te duc în braţe?

— Nu!

— Atunci, dă-mi mâna. E beznă ca-n nucă, nu?

— Bănuiesc că tu, cel puţin, vezi pe unde să mergi, observă Jessamine cu arţag.

— Exact, o asigură însoţitorul cu obişnuita lui bunăvoinţă.

Tânăra femeie nu mai găsi nimic de adăugăt. Când el o prinse de mână, inima începu să-i bată mai repede. O cuprinse o căldură plăcută. Ar fi fost atât de uşor să se întoarcă spre el.

Ajunşi în faţa maşinii, Marc fu cel care se întoarse spre ea. Imediat, Jessamine se încordă.

— Nu-ţi fie frică, mă ţin în continuare de cuvânt, îi spuse el cu o blândeţe incredibilă. Tocmai voiam să-ţi pun o întrebare, Jessamine. Chiar eşti atât de nefericită?

Capitolul 9

Dacă întrebarea nu i-ar fi fost pusă cu atâta amabilitate, Jessamine ar fi avut puterea să răspundă în batjocură. Dar o privea cu atâta blândeţe, cu atâta

compasiune, încât nu avu curajul să respingă îmbărbătarea pe care i-o oferea.

— Da, sunt nefericită, răspunse simplu.

Marc o strânse mai tare, în timp ce continuă:

— Totuşi, n-ai niciun motiv să fii. Ţi-am spus, poţi să ai tot ce vrei. E de-ajuns să te hotărăşti.

— Şi mama voia să aibă totul, murmură tânăra femeie.

Îşi rezemă capul pe umărul lui şi se lăsă legănată de el.

Nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să simtă căldura braţelor lui înconjurând-o, să-i audă glasul liniştitor.

— Jessamine, ce încurcătură! oftă Marc, resemnat.

Cu vârfurile degetelor, o mângâie cu blândeţe pe gât.

— Marc… Marc…

Dezorientată, tânăra femeie nu putea decât să repete la nesfârşit numele celui pe care-l iubea.

Cu un gest blând, o obligă să ridice capul, şi gurile lor se întâlniră în întuneric. Se sărutară îndelung, fără pasiune, căutând mai degrabă să se liniştească unul pe celălalt. Pe urmă, simţurile se treziră şi se sărutară mai cu ardoare.

Atunci, bărbatul începu s-o mângâie pe Jessamine, care se înfioră la atingerea mâinilor lui experte. Se stârneau senzaţii atât de puternice în ea, încât fu cuprinsă de ameţeală. Curând, dorinţa o mistuia pe de-a-ntregul.

Ah, ce n-ar fi dat să se abandoneze în braţele lui, să se lase devorată de flacăra pasiunii.

Mâinile îi alunecară pe pieptul lui Marc, pe care îl mângâie febril. Bărbatul scoase o exclamaţie surdă, care-i aminti brutal Jessaminei ce crud era să stârnească o pasiune pe care nu era hotărâtă s-o satisfacă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, exclamă îndepărtându-se de el. Nu pot! Nimic nu s-a schimbat. Vreau. Vreau.

— Ce vrei, Jessamine? întrebă Marc cu asprime în glas. Să mă căsătoresc cu tine, şi asta să facă legitimă dorinţa ta? Te doresc, dar nu într-atât!

El stătea cu spatele sprijinit de maşină, recăpătându-şi suflul.

— Atunci, n-am să fiu a ta niciodată, spuse Jessamine cu o voce plină de regret.

— Uite unde-am ajuns! exclamă el cu o furie abia stăpânită. Un ultimatum! Femeile ca tine sunt demne de dispreţ, îşi vând trupul în schimbul unei căsătorii! Dar eu, cu ce mă aleg din afacerea asta? Aş şti doar că te-ai folosit de mine! Să nu mai vorbim despre asta şi să mergem!

El deschise portiera maşinii şi Jessamine luă loc fără un cuvânt. Mult timp, rămaseră tăcuţi, cufundaţi în gândurile lor.

La un moment dat, Marc începu, cu dezinvoltură:

— Dacă înţeleg bine, totul s-a terminat.

— Da, răspunse Jessamine ridicând din umeri.

— Eşti o proastă!

Femeia căută o replică tăioasă, însă cuvintele îi rămaseră în gât. La ce bun? între ei se ridica un zid de neînţelegere. De altfel, el nu simţea faţă de ea decât indiferenţă. Ah! O dorea, bineînţeles, dar dacă ţinea într-adevăr la ea, asta era o altă problemă. Era mai bine să recunoască adevărul înainte de a fi prea târziu.

La acest gând amar, femeia aruncă o privire spre el şi înţelese că eforturile îi erau zadarnice: oricât ar fi fost de crud, îl iubea. Ba mai mult, îl va iubi mereu. Convingerea asta, izvorâtă din adâncul fiinţei sale, i se impunea acum în minte cu o limpezime de necrezut.

Maşina încetini când se apropiară de locul unde trebuia să ajungă.

— Sper că vizita în sat a fost interesantă, spuse Marc cu o politeţe ireproşabilă.

— Mi-a demonstrat în primul rând că ziariştii se

înşală în privinţa ta.

Întorcându-se spre el, îl întrebă, cu bunăvoinţă:

— Chiar ţi-au făcut rău?

— Nu tocmai, răspunse bărbatul, parcând maşina. Totdeauna este loc pentru o dezminţire.

— Dar duşmănia asta pe care ţi-o arată. protestă Jessamine. Unele articole te calomniază cu mârşăvie!

Bărbatul tăcu câteva clipe, apoi oftă.

— Bănuiesc că ăsta e preţul succesului. Mai întâi, te consideră geniu şi te urcă pe un piedestal şi pe urmă, încearcă să te dea jos de acolo. Unii rezistă, alţii nu.

— Şi tu faci parte din categoria celor care rezistă?

— Cred că da.

În ciuda întunericului, ea observă zâmbetul care lumina chipul regizorului.

— Dar trebuie să-ţi fie greu, uneori. Eşti atât de singur.

Tânăra femeie gândea cu glas tare, căutând să înţeleagă de ce refuza orice ajutor, de ce refuza dragostea.

Marc râse înfundat.

A w 1 W W V

— Încă o cerere de căsătorie, Jessamine? Dacă vrei, poţi să fii a mea, dar fără ceremonie şi certificat!

— Cum aşa?

— Poţi să trăieşti cu mine, şi aşa n-aş mai fi singur.

— Cred că glumeşti! reacţionă tânăra femeie, pălind brusc.

— Nu te vreau pentru o noapte, sau pentru o săptămână sau o lună, continuă Marc liniştit. Ceea ce-ţi propun, este să trăieşti cu mine. Am să te fac să descoperi lumea, şi lumea te va idolatriza. Cu mine, vei putea să dai frâu liber firii tale…

— Nu, nu vreau! strigă Jessamine cu voce ascuţită.

Astupându-şi urechile, tânăra femeie ieşi din maşină şi alergă până la plajă.

Ajunsă acolo, îngenunche, şi îşi acoperi faţa cu palmele. Nu fusese cât pe ce să cedeze propunerii lui?

Într-adevăr, ar fi fost minunat să împartă totul cu el, să trăiască alături. Dar nu-i vorbise despre dragoste. Şi Jessamine se temea cel mai mult că, până la urmă, se va plictisi de ea. Ce însemna o legătură care nu se baza decât pe dorinţă? Mai mult ca sigur, avea să sufere mai mult după aceea, pentru că n-ar fi putut să nu se ataşeze de el.

Tânăra femeie simţi atunci că trebuia să nu aibă nicidecum încredere în propriile reacţii. Şovăiala de adineauri dovedea cât era de vulnerabilă în faţa lui. Dar exemplul sinistru al mamei sale trebuia să-i amintească în fiecare clipă care era preţul tentaţiei.

După două săptămâni, Jessamine ştiu că nu mai avea de ce să se teamă: Matthiew şi Zoé plecaseră din Malawi în dimineaţa aceea. Cât despre Marc, el plecase cu toată echipa pe platoul Nyika, unde trebuia să filmeze câteva zile. Tânăra femeie nu credea că avea să-l mai vadă, pentru că se gândise să plece la Johannesburg la sfârşitul săptămânii.

Cu toată liniştea pe care o simţea, Jessamine nu putea să nu cedeze nostalgiei. „Aş fi putut să-l fac fericit”, se gândise în ziua precedentă văzându-l dansând cu Iris în timpul seratei organizate cu ocazia despărţirii de Matthiew şi de Zoé.

Nu fără remuşcări, se gândise că i-ar fi adus multe, chiar dacă n-o iubea. Mai mult ca oricine, ea îi înţelegea personalitatea, temperamentul. Cu toate astea, ştia că se chinuia degeaba: niciodată nu s-ar fi mulţumit cu o jumătate de măsură. Poate era o slăbiciune a ei, însă suferise atât din cauza purtării mamei sale, încât nu putea accepta să urmeze acelaşi drum ca ea.

În timpul seratei, Marc n-o invitase niciodată la dans, şi Jessamine se simţise oscilând între uşurare şi suferinţă.

Dimineaţă, el plecase fără să-i spună la revedere.

Nici măcar nu-i văzuse maşina. Poate era mai bine aşa.

N-avea să-l mai vadă deci niciodată. niciodată. De fiecare dată când se gândea la asta, o cuprindea un tremur nervos. Viitorul fără el i se părea sumbru, dezolant. O agonie lungă şi dureroasă, asta o aştepta.

Şirul gândurilor nu-i fu întrerupt decât la prânz, când Alberta îi servi dejunul, pe urmă, Jessamine fu lăsată de capul ei. La ora patru, îşi puse pe ea un costum de baie şi coborî până pe malul lacului. Acolo, se scăldă în voie şi profită de soare. Fără să creadă acest lucru, încercă să se convingă că era bucuroasă să fie singură. Degeaba; parcă avea în permanenţă în faţa ochilor imaginea lui Marc.

Spre seară, se ridică şi, înnodându-şi cu grijă prosopul în jurul mijlocului, se întoarse în casă. Odată ajunsă sus, se opri brusc, împietrită de surpriză.

Maşina lui Marc era la locul ei obişnuit şi regizorul stătea la o masă din grădină, ocupat să citească din nou scenariul.

Cu un efort teribil, Jessamine încercă să-şi domolească ritmul bătăilor inimii.

— Marc, ce faci aici? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

El ridică privirea, cu un zâmbet pe buze.

— Filmarea se reia abia poimâine, şi mi-am adus aminte că aveam nişte planuri amândoi, răspunse el pe un ton maliţios.

O licărire greu de definit îi apăru în ochi în clipa în care o văzu înroşindu-se.

— Doar n-o să-ncepi din nou! exclamă femeia, neliniştită.

— Nu, Jessamine, nu e ce te gândeşti tu, spuse regizorul cu un zâmbet sardonic. Îţi aduci aminte că într-o zi ţi-am spus că te duc să dansăm într-un local de noapte? Ei bine, asta o să se întâmple diseară!

— Ai avut ocazia să dansezi cu mine aseară, şi n-ai profitat de ocazie, remarcă Jessamine cu răceală.

— N-aveam niciun interes să fac asta de faţă cu toată lumea. Vreau să petrec o seară întreagă numai cu tine…

— Şi cum trebuie să se termine seara asta? întrebă ea căutând un motiv de refuz.

Ochii lui Marc se adâncire în cei ai interlocutoarei.

— Se va termina exact aşa cum o să vrei, Jessamine, răspunse el cu asprime. Dar să nu fii prost inspirată să mă refuzi, pentru că, după aceea, n-o să ne mai vedem niciodată.

Jessamine, care deschisese gura să protesteze, tăcu. O cuprinse un calm resemnat. Seara asta, avea să-l vadă pentru ultima oară, aşa încât trebuia să profite de ocazie, pentru că avea să fie una dintre puţinele amintiri care-i vor rămâne de la el. În plus, îşi dăduse cuvântul.

Când tânăra femeie îşi făcu din nou apariţia, puţin mai târziu, era mai seducătoare ca oricând, îmbrăcată cu o rochie crem care-i scotea în evidenţă tenul mat şi-i sublinia formele armonioase. Nu-i scăpă privirea admirativă pe care i-o aruncă Marc.

— Rochia asta ţi se potriveşte de minune, spuse el zâmbind. Parc-ai fi o virgină ducându-se la sacrificiu.

— Dar n-o să fie niciun sacrificiu, nu-i aşa? îi aduse aminte Jessamine, neliniştită.

— Nu. N-are rost să-mi aduci aminte de promisiunea pe care ţi-am făcut-o, pentru că mă chinuieşte tot timpul, răspunse el pe un ton sec.

Puţin după aceea, se găseau într-unul din cluburile elegante care se aflau pe malul lacului. Celebritatea lui Marc atrase atenţia discretă dar eficientă a personalului, şi fură aşezaţi la cea mai bună masă.

Marc comandă imediat şampanie, şi în faţa expresiei uimite a tinerei femei, declară pe un ton sarcastic:

— Trebuie să sărbătorim cu demnitate ultima seară pe care o vom petrece împreună!

În timpul mesei, el dădu dovadă de o dezinvoltură

amestecată cu furie care stârni curiozitatea Jessaminei, dar care nu puse nicio întrebare. La fel ca pe el, seara asta de adio o lăsa nesatisfăcută. Totuşi, conflictul lor i se părea de nerezolvat, aşa încât despărţirea era singura soluţie.

După ce mâncară, se duseră în salonul de dans. Orchestra localului cânta pe rând ultimele hituri americane, dar şi ritmuri africane.

De îndată ce se trezi în braţele lui Marc, Jessamine simţi cuprinzând-o o dorinţă violentă. Sângele îi clocotea în vine, inima-i bătea nebuneşte.

Cu capul lăsat puţin pe spate ca să-şi contemple mai bine partenerul, femeia dansa fără să mai acorde atenţie la nimic altceva, indiferentă la perechile care se învârteau în jurul lor. Copleşită de dorinţă, nu-şi mai putea dezlipi ochii de Marc. Cu buzele întredeschise, obrajii roşii de emoţie, se lipea de el, sperând că momentul acesta avea să dureze la nesfârşit.

— Eşti o vrăjitoare, murmură Marc cu glas descompus.

„Nu, tu eşti un magician”, îşi spuse Jessamine cu disperare. O fermecase. Mintea ei era captivă.

— Nu-i timpul să plecăm? întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

Marc schiţă un zâmbet sumbru.

— Nici vorbă, Jessamine. Rămânem aici până pleacă orchestra.

Trecuse de mult de miezul nopţii, şi nu rămăseseră decât ei pe ringul de dans. Nu mai dansau, doar se legănau încet, epuizaţi, dar nevrând să se despartă.

În cele din urmă, muzicanţii se opriră. Marc le oferi ceva de băut, la fel barmanului şi şefului clubului, după care ieşiră.

Prospeţimea aerului o făcu pe Jessamine să-şi recapete luciditatea. Totuşi, când ajunseră în faţa casei lui Marc, pe tânăra femeie o cuprinse o nervozitate

neaşteptată.

— Gata, am cinat şi am dansat împreună. Eşti mulţumit? întrebă femeia, cu tupeu.

— Nu, răspunse cel întrebat cu o expresie sumbră. Hai să mai bem un ultim pahar.

Jessamine simţi că încerca la fel ca ea să întârzie momentul despărţirii, şi-l urmă, fără un cuvânt. Odată ajunşi, Marc îi oferi un pahar cu whisky.

Ea începu să soarbă alene, sub privirea gânditoare a însoţitorului.

— La ce oră te gândeşti să pleci la Nyika? întrebă Jessamine, nervoasă.

— Mâine dimineaţă, devreme.

După o scurtă tăcere, Marc adăugă, ca pentru el însuşi:

— N-aş avea curajul să plec fără să nu putem să ne despărţim aşa.

Cineastul îşi lăsă jos paharul, se aplecă spre ea, şi-i spuse încet:

— Jessamine, am încercat să te las în pace, pentru că asta voiai. Dar astă-seară nu mai pot, simt că înnebunesc. Hai să uităm promisiunea pe care ţi-am făcut-o!

Cuvintele pe care le spunea, intonaţia glasului său o bulversară pe Jessamine până în adâncul sufletului. Deodată, tentaţia se trezi în ea, irezistibilă. În definitiv, n-avea importanţă dacă o iubea sau nu; în seara asta, voia să-i cedeze, fără gânduri ascunse, fără rezerve, cât mai generos posibil.

Călcându-şi în picioare orgoliul, Jessamine nu mai ascultă decât de dragostea ei.

— Da, spuse încet întâinzându-i mâinile. Da, Marc.

Îl auzi scoţând o exclamaţie de uimire.

— Noaptea asta. murmură pentru sine însăşi. Doar noaptea asta.

El n-o auzi. Fremătând de dorinţă, o lipi strâns de el

şi o sărută, la început încet, apoi cu o ardoare care se transmise imediat şi femeii. Atunci, înnebunită, beată de pasiune, răspunse cu acelaşi elan săruturilor şi mângâierilor. Niciodată nu se mai simţise atât de îndrăzneaţă, atât de liberă. Sub mâinile experte ale amantului, i se deschidea în faţă nou un univers în care plutea, fericită.

Când se trezi goală în faţa lui, nu mai avu nicio reţinere. Abia aştepta să i se ofere celui care-i dezvăluise lumea încântătoare a plăcerii.

— Vino, Marc, vino. îi murmură.

Bărbatul, care o contempla în tăcere, îi ascultă rugămintea. O luă în braţe şi o duse în patul lui, nimic nemaiavând importanţă în afară de ei înşişi.

Mai târziu, satisfăcută din plin şi foarte uşurată, Jessamine era pe punctul să adoarmă, când deodată, o săgeată i se înfipse în inimă. Dar. Marc nu o iubea.

O străbătu un fior.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna însoţitorului ei o mângâie cu blândeţe. Avea glasul potolit, în fine liniştit.

— Eşti minunată, Jessamine. Vreau să vii cu mine la Nyika mâine, şi pe urmă.

— Nu, i-o tăie tânăra femeie, închizând ochii. Marc, nu m-ai înţeles. Ţi-am oferit noaptea asta, atâta tot. Nu pot să-mi abandonez principiile, nu vreau să trăiesc cu tine.

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi, brusc, bărbatul se repezi la ea, cu ochii măriţi de furie.

— Aş putea să te omor! Vrei să pleci, să renunţi la fericirea noastră! De ce, Jessamine, de ce?

— Mi-e scârbă de mine, n-ar fi trebuit să am slăbiciunea să-ţi cedez. Ştiu bine că nu mă iubeşti şi n-aş accepta niciodată o legătură fără dragoste. Ceea ce am făcut, este. este degradant!

— Pătezi amintirea nopţii ăsteia cu cuvintele tale. Nu

vezi şi ce-i frumos în gestul nostru? Dacă asta vrei, am să-ţi redau libertatea mâine dimineaţă, dar până atunci, vei fi a mea.

Şi se ţinu de cuvânt. Abia în zori o lăsă în pace, epuizat de plăcere, cufundându-se într-un somn reparator.

Când femeia se trezi, primul lucru pe care-l văzu fu acela că el nu mai era alături.

În picioare în faţa ferestrei, bărbatul admira priveliştea lacului.

— Marc!

Cum nu făcea nicio mişcare, Jessamine se ridică să se ducă la el. Amintirea nopţii îi mai înroşea încă obrajii. Nu mai încercase niciodată un astfel de amestec de pasiune şi blândeţe…

— Marc, îmi pare rău, spuse, cuibărindu-şi capul pe umărul lui.

— Şi mie, dar ce-a fost a fost, Jessamine, replică bărbatul cu cinism.

— Să mă ajute Dumnezeu, oftă femeia, resemnată.

— Să sperăm, pentru că eu nu pot să fac nimic pentru tine. Am timp să fac un duş, şi plec la Nyika.

— Îmi pare rău, repetă Jessamine, dezamăgită.

Când Marc se întoarse spre ea, o cuprinse un sentiment de adâncă vinovăţie. Regizorul părea să fie la capătul puterilor, avea cearcăne sub ochi şi gura-i era încadrată de două cute obosite.

Brusc, o luă pe tânăra femeie în braţe, şi o strânse tare la piept.

— Nu înţeleg nimic, Jessamine. Eşti aşa de frumoasă, de ce să irosim totul.

Rămaseră câtva timp nemişcaţi, unul în braţele celuilalt, cuprinşi de o imensă disperare. Pe urmă, Marc se eliberă şi o fixă cu privirea ca şi cum ar fi vrut să rămână cu imaginea ei pe retină.

— A pleca, înseamnă a muri puţin, spuse el, cu un

zâmbet trist.

O sărută pe buze şi se îndepărtă. Ea ar fi vrut să-l cheme înapoi, dar cuvintele i se opriră în gât.

— Haide, spuse el cu asprime. Nu mai e nimic de adăugat, în afară de mulţumesc pentru o amintire frumoasă!

Hohotul de plâns al Jessaminei fu primit cu un râs dur. Scuturată de hohote, tânăra femeie îşi adună hainele şi se duse spre uşă. Înainte de a ieşi, se întoarse.

Marc, în faţa ferestrei, nu făcuse nicio mişcare. Pe chipul lui se citea o amărăciune de nespus.

Capitolul 10

Sâmbăta următoare, Jessamine se afla din nou în holul hotelului Mount Soche din Blantyre. „Întoarcerea de la punctul de plecare”, îşi spuse, cu inima strânsă.

Cu o zi înainte, Bennet o adusese aici cu maşina. Îşi petrecuse noaptea la hotel, şi acum nu mai avea decât câteva ore până să ia autobuzul care s-o ducă la aeroportul Chileka.

Cu ironie, tânăra femeie îşi aduse aminte că venise aici plină de iluzii, convinsă că avea să întâlnească în sfârşit satisfacţia şi fericirea. Acum, toate speranţele i se spulberaseră. Se trădase singură, nu ştiuse să reziste, şi în fond, nu era mai brează ca maică-sa. Totuşi, nu-i părea rău pentru ce făcuse. Cum ar fi putut? întâlnirea cu Marc fusese perfectă: o clipă furată de la zei.

Jessamine oftă, privind distrată terasa din faţa hotelului. Da, acolo se jucase totul. Chiar de la prima privire, înţelesese că Marc Power n-o va lăsa indiferentă. În plus, se temea de puterea pe care el nu ar fi şovăit s-o exercite asupra ei. Poate, pentru că avea o previziune vagă că nu putea să iasă nimic bun.

Cufundată în gândurile ei, Jessamine nu acorda nicio atenţie turiştilor care treceau prin hol când, deodată, recunoscu o siluetă care trecea prin faţa mesei sale.

— Iris! exclamă, cu un zâmbet pe buze.

Zâmbetul acesta se risipi imediat în faţa chipului aspru şi închis al actriţei.

— Bună ziua, răspunse sec aceasta din urmă.

Jignită de atitudinea ei, Jessamine o privi fără să spună un cuvânt, nevenindu-i să creadă.

— De ce eşti aşa de surprinsă, Jessamine? începu Iris, cu răceală. Îmi plăcea de tine, te găseam încântătoare. Dar după răul pe care i l-ai făcut lui Marc.

Auzind cuvintele astea, Jessamine râse, deloc veselă, înainte de a exclamă:

— Atunci uite ce a făcut el din mine!

Iris o privi atentă, remarcând în sfârşit cearcănele violete care subliniau ochii voalaţi de amărăciune ai tinerei femei.

— Doamne! exclamă nou-venita aşezându-se în faţa Jessaminei. Văd că şi Marc te-a făcut să suferi. Asta trebuie să-l macine…

— El, să aibă remuşcări?

În ciuda eforturilor pe care le făcea, Jessamine nu putea să se stăpânească. Cu dificultate, continuă:

— Remuşcările lui nu schimbă nimic. Ce nevoie avea să se aprindă pentru mine?

— Nu şi-a dat seama, Jessamine, explică Iris, calmă. Şi pe urmă, era prea târziu, mi-a spus-o el.

Pentru Jessamine, cuvintele acestea fură lovitura de graţie. Îşi apăsă buzele cu palmele şi murmură, privindu-şi fix interlocutoarea:

— Ţi-a spus. Ce ţi-a povestit?

— Nu mare lucru, răspunse Iris, privind-o cu compasiune. Dar de ce mi-ar fi ascuns adevărul? Suntem prieteni, şi el suferă.

— Chiar aşa?! exclamă Jessamine cu dispreţ în glas.

— Da, chiar aşa, o asigură Iris. Se frământă fără încetare, şi toată lumea îşi dă seama că se întâmplă ceva

cu el. Noroc că filmările la Nyika n-au durat decât câteva zile! Nicio femeie înaintea ta nu l-a făcut să ajungă aşa. S-a despărţit mereu de cuceririle lui fără nicio urmă de regret. Însă tu. E cumplit să-l vezi aşa. Jessamine, deci nu-l iubeşti?

— Ba da, îl iubesc, protestă Jessamine cu voce tremurătoare. El nu mă iubeşte.

— Totuşi, avea de gând să se însoare cu tine!

— Imposibil!

În tulburarea ei, Jessamine aproape ţipase. Se stăpâni şi continuă, vorbind cu amărăciune:

— De asta am plecat, pentru că nu voia să se însoare cu mine! M-a făcut să înţeleg clar lucrul ăsta. Nu mă iubeşte…

— O clipă, interveni Iris. Să examinăm cu calm lucrurile. În primul rând, trebuie să recunoşti că Marc este un om care, poate foarte bine să se înşele. Pe urmă, succesul lui este atât de mare, încât nu ştie niciodată dacă femeile sunt sincere cu el. Poate a vrut să te supună la probă, şi totul a luat o întorsătură proastă.

— Of! Doamne, reacţionă Jessamine, deodată foarte palidă.

O copleşea o nelinişte teribilă. Dacă ea fusese aceea care judecase greşit?… Dacă ea nu ştiuse să înţeleagă din vorbele lui mesajul pe care încerca în zadar s-o facă să înţeleagă?

— Ce ţi-a mai spus? întrebă Jessamine, în culmea disperării.

Iris clătină din cap.

— Ei bine, n-a fost foarte clar. Aparent, ai trecut cu succes proba, sau cel puţin asta credea el. Era pe punctul să-ţi ceară să mergi cu el la Nyika şi să vă căsătoriţi imediat după terminarea filmărilor, când tu i-ai spus că totul s-a terminat.

— Pentru că aveam impresia că nu avea decât o

atracţie fizică pentru mine. Cu siguranţă, ţi-ai dat seama. Marc şi cu mine eram amanţi. Presupun că pentru el, nu era vorba decât de un episod trecător.

Jessamine făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul, şi continuă cu un glas care abia se auzea:

— Dar eram atât de preocupată de problemele mele, încât nu l-am înţeles. L-am acuzat că este un monstru.

— Şi el a plecat la Nyika convins că ţi-a distrus viaţa. Acum, trebuie să-l deteşti!

— Nu, niciodată n-am să-l pot detesta, oftă Jessamine.

— Atunci, îl iubeşti într-adevăr? Nu eşti supărată pe el?

— Nu, bineînţeles că nu! Mie mi-e ruşine că l-am judecat greşit. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Uite cum se ajunge să te sfâşii în numele iubirii. În orice caz, un lucru e sigur, amândoi sunteţi la fel de răspunzători de eşecul ăsta. Acum, ce te gândeşti să faci?

— Ce-aş putea să fac? întrebă Jessamine, abătută.

Iris clătină din cap, exasperată.

— Întoarce-te acolo şi stai de vorbă cu el pe îndelete! Bine, să ne gândim ce trebuie făcut. Trebuie închiriată o maşină cu şofer, mă ocup eu de asta. Dacă pleci imediat, ajungi diseară la lac. Haide!

— Dar.

Descumpănită, Jessamine ridică ochii spre Iris.

— Cum pot să fiu sigură că mă iubeşte?

Actriţa o privi o clipă, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Prostuţo! Dacă nu ţineam atât de mult la fericirea lui Marc, ţi-aş fi scos ochii; sunt atât de geloasă. Tu eşti aleasa, Jessamine, şi poţi fi sigură că Marc o să te iubească toată viaţa, altfel nici nu s-ar gândi să se însoare cu tine. Are nevoie de tine. Pentru prima oară, are nevoie de o femeie alături!

Când Iris termină de vorbit, Jessamine o privi fără să-i vină să creadă. Ar fi vrut atât de mult ca actriţa să aibă dreptate. Dacă n-ar fi fost aşa, simţea că decepţia ar fi ucis-o. Totuşi, instinctul o împingea să urmeze sfaturile lui Iris.

Numai să nu fi fost prea târziu! Marc era foarte orgolios, şi poate n-ar ierta-o că-l respinsese.

După o oră, Jessamine era gata de plecare. Iris Jensen se ocupase de anularea biletelor de avion şi propuse chiar să plătească ea închirierea maşinii. Impresionată de atâta bunăvoinţă, Jessamine îi mulţumi, cu lacrimi în ochi.

— Nu pot decât să-ţi doresc să ai noroc, răspunse Iris, bine dispusă. Ieşi în calea lui Marc şi convinge-l de dragostea ta. La revedere, Jessamine, şi mult noroc!

În clipa următoare, maşina demară în trombă, luând-o pe Jessamine care-i făcea cu mâna semne de bun-rămas prietenei sale.

Datorită şoferului care era un bărbat jovial şi care lucrase şi în Africa de Sud, tânăra femeie, la început, nu-şi dădu seama de trecerea timpului. Vorbise cu el despre amintiri comune din Africa de Sud, răspunzând la întrebările lui despre schimbările care se întâmplaseră acolo. Apoi, încet-încet, femeia se închise în gândurile ei. Din nou, începea să-i fie teamă.

„Doamne, fă-l să mă mai vrea”, imploră în sinea ei. Şi, cu faţa întoarsă către fereastră, se strădui să-şi calmeze neliniştea privind defilarea peisajului.

Cu toate ocolişurile şi barajele de poliţie, mergeau bine, dar se înnoptase deja când ajunseră pe malul lacului. Când ieşi din maşină, Jessamine ezită o clipă.

Uşa de la casă era închisă, perdelele trase. Doar o luminiţă se vedea în salon. Neştiind ce să facă, tânăra femeie rămase nemişcată pe verandă, cuprinsă de un tremur nervos.

— Vrei să te odihneşti un pic? îl întrebă pe şoferul care scotea bagajele din maşină.

— Mulţumesc, dar am o prietenă care lucrează pe aici şi am să profit de ocazie ca să mă duc s-o văd, răspunse el zâmbind.

— În cazul ăsta, lasă valizele aici. Mi-ar plăcea să fac o surpriză persoanei care locuieşte aici.

— Bineînţeles.

După ce plecă maşina, Jessamine traversă veranda şi încercă să deschidă uşa de la intrare. Reuşi, fără dificultate. Pe urmă, o închise încet şi rămase câteva clipe în vestibul, cu inima palpitând.

După ce se mai linişti, se duse spre salonul unde văzuse luminiţa şi se opri în pragul uşii. Aşezat lângă bar, Marc privea cu dezgust paharul pe care-l avea lângă el. Era tras la faţă şi avea o expresie buimacă.

Copleşită de emoţie, Jessamine îl chemă, încet:

— Marc…

El tresări şi întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Jessaminei i se păru chiar că vede o sclipire de bucurie în ochii lui, dar imediat, el se întunecă la faţă.

— Jessamine! Ce faci aici?

Tânăra femeie căută repede să spună cele mai potrivite cuvinte.

Se apropie de el, conştientă de tulburarea care o stăpânea.

— Ce vrei? o întrebă, neîncrezător.

— Tot ce vrei tu, răspunse simplu încercând să zâmbească. Am venit să-ţi spun că m-am înşelat ultima dată, şi că te iubesc.

— Sunt încântat! exclamă el pe un ton maliţios. Cine ţi-a spus? Bănuiesc că Iris, ea se amestecă totdeauna în treburile celorlalţi.

Surprinsă de răceala lui, Jessamine puse o mână pe braţul lui, dar el se eliberă cu un gest brusc.

— Ţi-a mai spus şi că aveam de gând să mă însor cu tine, nu-i aşa? declară el ironic. De asta ai venit, ca să fii sigură că visele ţi se vor împlini!

Jessamine tresări. Aşadar, n-o credea sinceră. Orice-ar fi spus acum, ar fi putut să fie folosit împotriva ei. Ei bine, cel puţin să ştie ce avea pe inimă!

— Nu eşti mai brează ca Matthiew Yates! se avântă bărbatul, cu ochii sclipind de furie. Nu ai încredere în nimeni!

Femeia alergă la uşă, unde se opri să-l privească. Marc era deodată foarte palid, dar era prea târziu, nu mai putea să tacă.

— Crezi că m-aş fi dăruit ţie dacă nu te-aş fi iubit cu adevărat? îmi ştiai ezitările, ştiai cât mă chinuia exemplul maică-mii, şi cu toate astea, m-ai supus unui test umilitor, ai vrut să vezi din partea mea dovezi de dragoste!

Ţi-am dat dovezile astea şi, totuşi, continui să ai îndoieli! în ce fel mă iubeşti, dacă tot vrei să-ţi aduc dovezi?

— Jessamine, murmură Marc, epuizat.

Însă femeia plecase deja. Străbătu holul alergând, deschise uşa grea şi ieşi pe verandă, unde era întuneric beznă. Se împiedică în valiza ei şi căzu.

— Jessamine, Jessamine, ce s-a-ntâmplat?

Într-o clipă, Marc apăruse lângă ea, cu disperarea întipărită pe faţă.

Făcând un efort, Jessamine se ridică pe jumătate, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Tu mi-ai făcut rău, Marc. Mă doare, din pricina ta. Acum, fie-ţi milă şi lasă-mă în pace!

Când o luă în braţe, scoase un geamăt de protest, apoi, doborâtă de oboseală şi de amărăciune, îşi sprijini capul de el, scuturată de hohote.

— Nu plânge, te rog, murmură el. Uite, mă aşez în genunchi şi te implor să te măriţi cu mine. Să nu spui nu.

Niciodată n-am să te mai umilesc cerându-ţi dovezi. Te iubesc atât de mult, draga mea. Cred că te iubesc de la început, mă înnebunea gândul să te ştiu cu Matthiew. De asta trebuia să-ţi ştiu adevăratele sentimente pe care le ai faţă de mine.

O strânse în braţe, şi tânăra femeie îşi dădu seama că şi el tremura.

A

— În noaptea în care mi-ai spus că totul s-a terminat, am crezut că-mi pierd minţile… Niciodată n-am suferit atât, niciodată. Am vrut să mă răzbun, însă dimineaţă, când ne-am despărţit, îmi venea să plâng.

El îşi înfundă faţa în părul tinerei femei, pe urmă continuă cu o voce care abia se auzea:

— Ţi-am făcut atâta rău, Jessamine, mă dispreţuiesc. Nu sunt obişnuit să iubesc şi am vrut să te pedepsesc, să te umilesc. Dar am atâta nevoie de iubirea ta.

Vorbise cu atâta convingere, încât tânăra femeie fu impresionată, şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului său.

— Te iubesc, Marc, poţi să fii sigur de asta, îi şopti. E doar greşeala mea. Eram obsedată de exemplul maică-mii, eram orbită de nişte principii stupide. Dacă aş fi ştiut că mă iubeşti, nu te-aş fi părăsit nicidecum.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, n-aveai de unde să ştii. Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc sentimentele, însă orgoliul m-a împiedicat s-o fac. Îmi reproşez aroganţa şi cruzimea. Toată săptămâna asta, m-am gândit tot timpul la tine, m-am întrebat ce avea să se întâmple cu tine după răul pe care ţi l-am făcut.

— Şi eu m-am gândit mult la tine, Marc. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctul încă de la bun început. Te iubesc atât de mult!

— Nu mai mult ca mine, replică el cu tandreţe.

O sărută cu o blândeţe infinită.

Îmbrăţişarea lor se prelungi mult timp, fiecare

gustând fericit clipa aceasta de eternitate. Pe urmă Marc, o luă de mână, spunându-i:

— Nu-i prea confortabil, aici. Crezi că poţi să mergi?

— Bineînţeles! mai mult mi-a fost frică decât să mă doară ceva, îl asigură Jessamine vorbind cu uşurinţă.

Marc o lipi şi mai strâns de el.

— Te iubesc, şi am nevoie de tine, Jessamine.

Mâinile îi coborâră pe şoldurile ei.

— Cu tine, devin un alt om.

Tonul pasional al acestei declaraţii, emoţia care transpărea din glasul lui şi graba febrilă a mângâierilor lui o bulversară pe Jessamine. Cu vârful degetelor, desenă cu încântare contururile chipului frumos al lui Marc.

— Niciodată nu vom mai fi singuri, nu-i aşa, Marc?

— Nu vreau nimic mai mult, draga mea, răspunse cel întrebat, cu o nuanţă de ironie. Dar să ştii că încă nu mi-ai răspuns dacă vrei să te măriţi cu mine.

Auzind aceste cuvinte, chipul femeii înflori.

— Marc, n-ar fi mai bine doar să ne mulţumim să trăim împreună? Niciodată nu mi-aş ierta-o, dacă ai mai avea vreo îndoială despre mine.

El o privi serios câteva clipe, apoi o strânse şi mai tare.

— Ştiu, draga mea. Dar pentru mine, nu se mai pune problema să te pun din nou la încercare… Cred în tine şi în dragostea ta. Şi chiar vreau să mă însor cu tine.

— Eşti sigur?

— Te rog, nu mai râde de mine, Jessamine. Sunt sigur că te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. O să vezi, căsnicia noastră va învinge toate obstacolele pe care ni le va rezerva viitorul.

— Atunci, primesc să mă mărit cu tine, rosti cu gravitate tânăra femeie.

Emoţionat, bărbatul se aplecă spre ea şi-i puse cu ardoare stăpânire pe buze. Pe urmă declară, radios:

— O să ne căsătorim în Anglia, poate chiar săptămâna viitoare. Pe urmă, o să ne întoarcem în Malawi ca să petrecem luna de miere.

Cu un glas vibrând de bucurie, femeia adăugă:

— Nu-i o noapte magnifică. cea mai frumoasă pe care am trăit-o vreodată?

În loc de răspuns, el o strânse în braţe.

O lume nouă începea pentru ei, şi aveau toată viaţa înainte ca s-o descopere.

Sfârşit

5

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN POŞTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021 – 223.63.07. sau C.P. 41 – 129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021 – 224.16.98 tel.: 021 – 665.45.65

În ITALIA detaliştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: *El şi Ea*, *Romantic*, *Roz*, *De Aur*, *Nostalgic*, *Poliţista*, *la numărul de telefon*: *00393480820307*.

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1 Bucureşti Tel: 021 224 16 98 021 665 45 65